முல்லைப் பாட்டு

ஆராய்ச்சியுரை.

இரண்டாம்பதிப்பு

R U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR MADRAS 41

இது

சென்னைக் கிறித்துவ கலாசாலைத்

தமிழ்ப் போதகாசிரியரான

பண்டிதர் நாகை வேதாசலம் பிள்ளையால்

இயற்றப்பட்டுச்

சென்னை

ராமநிலய விவேகானந்த அச்சியந்திர சாலையிற்

பதிக்கப்பட்டது.

1911.

(All Rights Reserved.)

Preface To The First Edition.

"Poetry is simply the most beautiful, impressive, and widely effective mode of saying things, and hence its importance."—Matthew Arnold.

To a mind brooding over the fascinating beauty that manifests itself in the phenomena of Nature, to an intellect plunging deep into the hidden mysteries of Life to a soul soaring high into the purest realms of religious fervour and philosophic thought and to a spirit finding its serene rest in moral sanctity and Divine grace nothing appears as permanently beautiful, impressive and effective as the study of a fine piece of Poetry. Not only does a fine poem delight us by presenting a faithful picture of Nature's beauties and impress us with the immediate presence of a unifying principle that underlies the varied objects of beauty but it also serves as an effective means for moulding the character of man. To a heart eaten bit by bit away by sorrow and worldly cares, Poetry comes as the healing balm; to a heart chilled by the icy hand of cruelty its influence comes like that of the morning sun; and to a heart stained with the blackest crime and the direst evil it comes as the washing pearly dew. Ah! the changes wrought by Poetry in the mind of man are profound and the effects which it produces on him are permanent.

To me the study of Poetry has been a welling fountain of delight and ever will it continue to be so to the very close of my life on this earthly plane. For years together I have been devoting my time diligently to a close and careful study of the ancient classical poems in the Tamil language and have been drinking deep the ineffable sweetness that was there in abundance. The pure simplicity of thought, the close and minute observation of nature, the vivid and sublime portraits presented of the social, moral, religious and intellectual conditions of the old Tamilian life, the energy and artistic beauty beaming through with a sterling

freshness, and last, but not least, the great historic value which it possesses—all combine to invest Tamil Poetry with a peculiar charm and splendour that can hardly be surpassed by the poetry of any great language in the world. This alone accords to Tamil quite a unique position in the midst of all cultivated languages in the civilised world.

But sad to relate the classical poems prescribed as text books for the B.A. and F.A. Examinations in the University of Madras, seem to have attracted little the attention of students. And a study of them has been even regarded as useless and wearisome by some easy-going students whose imagination has been led to revel in stories and religious frenzy and who has thereby lost all seriousness and appreciation of natural beauty. This has been due partly to the teachings of Munshees and the bulky volumes of notes they publish which mainly consist in giving word for word meanings and turgid and trivial grammatical notes which are insignificant for a critical study and partly to some prescribed Tamil texts in prose and poetry which mainly consist of silly and crude religious myths translated from Sanscrit Puranas and which by no means represent the true nature of original classic poetry in Tamil. I do not mean, here, to deny the fact that one or two classical poems are occasionally and unconsciously prescribed as text-books by the scrupulous men of the Tamil Board, but I only intend to say that even these brilliant gems are swallowed up in the ravenous maw of the filthy poems forthcoming as texts side by side with them. The sparkling glitter of the former becomes buried deep in the intense darkness of the latter. And hence the study of Tamil Poetry appears as though it were surrounded by an impenetrable gloom. In spite of all this I have had an earnest desire to make an attempt in directing the attention of students to a sound critical study of some classical poems and see what kind of effect is produced on them when they are put in the light of modern critical

study of Poetry in general. Although I feel myself to be unfit for the task, yet I ventured to make an attempt which as I afterwards found to my greatest satisfaction, proved highly successful not only among the students of our College but also among the students who, out of pure love, study Tamil in private. Thus I came to realise the benefit that would arise from a critical and comparative study of Poetry in general and ever since that time was I putting the scheme into practice orally. But an occasion presented itself to me for bringing my critical method of poetic study into writing also. While I was engaged in teaching *Mullaippattu* to my students of the senior B.A. class, they requested me to write a critical commentary on this beautiful ode and subscribed in advance to defray the cost of printing. In compliance with their request I have most cheerfully undertaken the task. And in connection with this I have to express my thanks to my students of the senior B.A. class for this and many other acts of courtesy and kindness they have extended to me.

Mullaippattu is an ancient classical ode of 103 lines sung in honour of the Pandian King *Nedunchelian* by his court bard Napputhanar. How Nedunchelian, once having gone on an expedition to meet the combined forces of seven powerful kings in the field at Talayalanganam and routed them all in the battle that ensued, returns with great splendour and magnificence and with trophies of victory to kiss his loveliest wife and how this beautiful maiden that had been left alone in a country villa with a deep sorrow for the separation of her beloved husband is lying down on her couch her chaste bosom heaving up with a sigh of consolation at his shortly expected return, are all related most vividly and very picturesquely in this poem. The Poem is remarkable alike for simplicity of thought, beauty, and noble sentiments. The imaginative hold which it has on the mind of the reader is strong and elevating. The interest of the plot is sustained throughout by the artistic

method insinuated into it by the poet with great delicacy and subtlety that characterise a master mind. The rhythm and harmony of style vary every now and then and adhere themselves closely to the dignified march of the sense, while the diction, though rugged at times, is, on the whole, chaste and elegant replete with genuine elements of Tamil. The Sanscrit words have intermingled themselves into it at the rate of two per cent, or three and hence the date of its composition falls about the second century before Christian era.

In commenting on this excellent ode I have followed the main lines of literary criticism inculcated by the able and profound critic Professor William Minto; for his critical methods are exceedingly interesting and help much towards a clear understanding of the work to be scrutinised. From this critical point of view, I have given a historical account of the age which gave birth to such a splendid poem as Mullaippattu and of the influence which that age had exerted on this poem. It must be remembered that the true nature of a work cannot be comprehended unless we have a distinct idea of the times in which it had sprung up. I have also availed myself of the grand views expressed by such great masters as *Milton* and *Ruskin* and have even translated freely into Tamil one or two passages from their writings.

In my analysis of the poem I have adhered closely to the original idea conceived and expressed by the Poet, rather than to the mangling and distorting commentary of Nachinarkkiniar. The old commentator discarding the simple and natural beauty with which the subject-matter of the ode runs through, has torn the excellently woven fabric of the Poet to pieces and glues them again together with his own vapid thought in such a fantastic manner as to make the poem seem most artificial and its structure very ridiculous. And in elucidating the text, I have, therefore,

inserted, wherever necessary, short critical notes which would make the inaptitude of the commentator's meanings at once intelligible to the reflective students. Pandit V. Swaminatha Aiyar of the Government College at Kumbakonam and Pandit C. Tiruchitrambalam Pillai of Coimbatore having been greatly misled by the commentary of Nachinarkkiniar, have, in the highest degree, marred the flow and natural arrangement of the poetic thoughts. But of the two I wish to recommend to students Mr. Tiruchitrambalam's notes since his comments and critical introduction are valuable for a clear understanding of the old commentary though not of the poem, more than that of Mr. Swaminatha Aiyar's annotated edition. In the course of my criticism I need hardly say that I have widely differed from the old commentator and the two Pandits, but I have fully stated my reasons and authority for so doing.

I now conclude these few prefatory remarks with a fervent hope that those Tamil students who take a deep interest in the study of this poem, will find in this critical commentary the better means of getting a true and appreciative knowledge of this only genuine relic of a great and old Tamil poet Napputhanar and will further devote a few of their leisure hours to the study of pure Tamil and extend their knowledge of Tamil classics a little wider than it is at present.

MADRAS CHRISTIAN COLLEGE,
28th September, 1903. — R. S. VEDACHALAM.

இரண்டாம் பதிப்பு உரை

முல்லைப்பாட் டாராய்ச்சி யுரையின் முதற்பதிப்புப் பிரதிகள் நெடுநாட்கள் முன்னரே செலவழிந்து போயின. அதனை மீண்டும் பதிப்பித்துத் தரும்படி பலர் பலகாற் கேட்டும், அதனைப் பதிப்பிடுதற்குச் செலவிடும் பொருள் பதிப்பிட்ட பின் புத்தக விலையாற் பெறக் கூடாமற் போய்விடுதலானும், இங்ஙனமே யான் புத்தகங்கள் பதிப்பிடுதலில் இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்கு மேல் இழந்தேனாகையாலும் அதில் நோக்கமின்றி யிருந்தேன். இவ்வருஷத்திய பி. ஏ. வகுப்பு மாணவர்களுக்கு முல்லைப்பாட்டுப் பாடமாக இருத்தலால், எங்கள் கலாசாலைப் பி. ஏ. வகுப்பு மாணவர்கள் இதன் ஆராய்ச்சி யுரையைப் பதிப்பிட்டுத் தரும்படி என்னை வேண்டியதோடு, அப்பதிப்பிற் காம் செலவும் முன்னர்த் தந்து உதவி செய்தமையால் இதனை மீண்டும் பதிக்கலாயினேன். இப்பதிப்பின் கட் சில கூட்டியும் சில குறைத்தும் விளக்க உரைக் குறிப்புகள் பல சேர்த்தும் திருத்தங்களும் மாறுதல்களும் செய்திருக்கின்றேன்.

இப்பதிப்புக்கு மாணவகரிடம் பொருள் திரட்டி உதவி செய்த மாணவர் ஸ்ரீ அரங்க ராமாநுசம் அவர்களுக்கு யான் நிரம்பக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

சென்னைக் கிறித்தவ
கலாசாலை.
டிசம்பர் 7-1910 } நாகை வேதாசலம் பிள்ளை.

முல்லைப் பாட்டு

ஆராய்ச்சி உரை.

பாட்டினியல்பு.

முல்லைப்பாட்டு என்பதைப்பற்றித் தெரியவேண்டுவன எல்லாம் ஆராயும் முன், பாட்டு என்பதென்னை? என்று ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். பிற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர் பாட்டென்பது இன்னதென்றே அறியாமல் விநோத விநோதமாகச் சொற்களைக் கோத்துப் பொருள் ஆழமின்றிச் செய்யுள் இயற்றுகின்றார். முற்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவரோ பாட்டு என்பதன் இயல்பை இனிதறிந்து நலமுடைய செய்யுட்கள் பலப்பல இயற்றினார். இங்ஙனம் முற்காலத்தாராற் செய்யப்பட்ட பாட்டின் இயல்போடு மாறுபட்டுப் பிற்காலத்தார் பிறழப்பாடிய செய்யுட்களைக் கண்டு மாணாக்கர் பாட்டினியல்பு அறியாது மயங்குவாராகலின் பாட்டு என்பது இன்னதென்று ஒரு சிறிது விளக்குவாம்.

உலக இயற்கையிற் கண் முதலான புலன்களுக்கு விளங்கத் தோன்றும் அழகினையெல்லாம் தன்னுள்ளே நெருங்கப் பொதிந்து வைத்துப், பின் அவற்றை நம் அறிவினிடத்தே புலப்படும் வண்ணம் தோற்றுவித்து, மாறுதல் இல்லா இனிய ஓசையுடன் ஒற்றுமைப்பட்டு நடைபெறும் இயல்பினை உடையதுதான் பாட்டென்று அறிதல்வேண்டும். இன்னும் எங்கெங்கு நம் அறிவைத் தம்வயப் படுத்துகின்ற பேரழகும் பேரொளியும் பெருங்குணமும் விளங்கித் தோன்றுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் பாட்டு உண்டென்றே அறிதல்வேண்டும். இதனை விரித்துக் காட்டுமிடத்துப், பேரழகாற் சிறந்த ஓர் அரசி தான் மேற்போர்த்திருந்த நீலப்பட்டு ஆடையினைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கிப் பின்பு அதனைக் கீழேசுருட்டி எறிந்துவிட்டுத் துயில் ஒழிந்து ஒளி விளங்கு நளிமுகங்

காட்டி எழுந்ததுபோல இருட்கூட்டம் நலிந்து மழுங்கி
அலைகடலிற் சென்று அடங்கும்படி இளையஞாயிறு உருக்
கித்திரட்டிய பசும்பொற் கோளம்போலத் தளதளவெனக்
கீழ்த்திசையில் தோன்றவும், அத்திசையின் பரப்பெல்லாம்
டொன் உரைத்த கற்போற் பொலிந்து பிரகாசிப்பவும், பசுமை
பொன்மை நீலம் சிவப்பு வெண்மை முதலான நிறவேறுபா
டுள்ள உலோகங்கள் உருகி ஓடுகின்ற நிலம்போல வான் இட
மெல்லாம் பலவண்ணமாய் விரிந்து விளங்கவும், கரியமேகங்க
ளெல்லாம் செவ்வரக்கு வழித்த அகன்ற திரைச்சீலைகள்
எனவும் வெளிய மேகங்களெல்லாம் பொற்பட்டுப் படாம்
போலவும் ஆங்காங்குச் சொல்லுதற்கரிய பெரும் பிரகாசத்
துடன் திகழவும் உலகமங்கை நகைத்தாற்போலப் புதுமை
யுற்றுத் தோன்றும் விடியற்கால அழகெல்லாம் பாட்டுடன்
றே அறிதல் வேண்டும். ஆ! இங்ஙனந் தோன்றும் அவ்விடி
யற்கால அழகினைக் கண்டு வியந்த வண்ணமாய் மீன்வலை
யோடு கடற்கரையில் நிற்குஞ் செம்படவனைக் காட்டினுஞ்
சிறந்த புலவன் யார்?

அவ்விடியற்காலையிலே முல்லை நிலத்துக் கோவலர் ஆன்
கன்றுகளைக் கொட்டிலிலே தாம்பினாற் கட்டிவைத்து, ஆன்
நிரைகளை அடுத்துள்ள மலைச்சாரலிற் கொண்டுபோய்ப் பசிய
புல்மேயவிட்டுத் தாம் மரநிழலிற் சாய்ந்திருந்துகொண்டு,
தமக்கெதிரே பச்சிலைப்போர்வை மேற்கொண்டு கரிய மேகங்
கள் நெற்றி தழுவிக்கிடப்பப் பெருந்தன்மையோடு வான்
அளாவித் தோன்றும் மலையினை அண்ணாந்து பார்த்து அவர்
கள் அச்சமும் மகிழ்ச்சியும் அடையும்போது அங்கும் பாட்டு
உண்டென்றே அறிதல் வேண்டும். காதலினாற் கட்டுண்ட
இளைஞரும் மகளிரும் நெகிழாத அன்பின் மிகுதியால் தோ
ளோடு தோள் பிணையத் தழுவிக்கொண்டு மலையடிவாரத்தில்
உள்ள பூஞ்சோலைகளிற் களிப்பாய் உலவுந்தோறும், தூங்க
ணங்குருவிகள் மரங்களில் விசித்திரமான கூடுகட்டுதலையும்,
மரப்பொந்துகளில் மணிப்புறாக்கள் கூவுதலையும், ஆண்மயில்

கள் தம் அரிய கலாபத்தினை விரித்துப் பெடைமயில் கண் களிப்ப ஒரு புறம் ஆடுதலையும், மலையருவிநீர் கூழாங்கற்படையின் மேற் சிலுசிலுவென்று ஓடி வந்து அச்சோலையின் ஒரு பக்கத்துள்ள ஆழ்ந்த குட்டையில் நிரம்பித் ததும்ப அதிலுள்ள செந்தாமரை முகிழ்கள் அகன்ற இலைகளின்மேல் இதழ்களை விரித்து மிகச்சிவப்பாய் அலர்தலையும் விரும்பிக் கண்டு நறுமணங்கமழும் பூக்களை மரங்களினின்றுந் தாவிப் பறித்துக் கரியகூந்தலில் மாறிமாறி அணிந்தும், சிவக்கப் பழுத்த கொவ்வைக் கனிபோன்ற தம் இதழ்கள் அழுந்த முத்தம் வைத்துக்கொண்டும், தேன் ஒழுகினாற்போல மதுரமான நேசமொழிகள் பேசிக்கொண்டும் அவர்கள் செல்லுமிடத்து அங்கும் பாட்டு உண்டென்றே அறிதல் வேண்டும்.

சுருங்கச்சொல்லுங்கால் எங்கெல்லாம் நமதுணர்வை வசீகரிக்கின்ற பேரழகு உலக இயற்கையிற் காணப்படுமோ அங்கெல்லாம் பாட்டு உண்டென்பது தெளியப்படும். ஆயினும், ஒரு நல்லிசைப் புலவனால் இயற்றப்படுகின்ற பாட்டுப்போல அது நூலினிடத்தே காணப்படுவதில்லையேயெனின்; அறியாது வினாயினாய், ஒருநூலின் கண் எழுதப்பட்டு உலக இயற்கையின் அழகை நமதுள்ளத்திற் பொருத்திக்காட்டி நமக்கு உணர்வு பெருக்குஞ் சொல்லின் தொகுதியானே பாட்டு நூலின்கண் எழுதப்படுகின்ற வடிவுடைய பருப்பொருளாகும்; உலக இயற்கையின் அழகோடு ஒற்றுமைப்பட்டுக் கண் முதலான புலன்வழிப் புகுந்து நமக்கு உணர்வுமிகுதியினை வருவிக்கும் பாட்டு வடிவு இல்லாத நுண்பொருளாகும். இங்ஙனமாகலின் உலக இயற்கையிலெல்லாம் பாட்டு உண்டென்பது துணிபேயாமென்க.

அல்லாமலும், உயிர் வாழ்நாளில் ஒவ்வொருநாளும் நம்முடைய நினைவுகளெல்லாம் உணவு தேடுதலினும், பொருள் தொகுப்பதினும், மனைவிமக்கட்கு வேண்டுவன திரட்டிக் கொடுத்தலினும், பிறர் இட்ட ஊழியஞ்செய்தலினுமாகப் பலவாறு சிதறி அருமை பெருமையின்றி அவலமாய்க் கழிந்து

போகின்றன. இவ்வாறு கழிந்துபோகும் மக்களுடைய நினைவுகளுஞ் சொற்களுஞ் செயல்களும் நமக்கு இன்பந்தரா வாகலின் அவற்றை அறியவேண்டுமென விரும்புவார் உலகில் யாரும் இலர். இனி, இவ்வாறு கழியும் நாட்களில் ஒரோ வொருகால் அவர் அறிவு அவல நினைவுகளின் வேறாகப் பிரிந்து, உலக இயற்கையழகிற் படிந்து அதன் வண்ணமாய்த் திரிந்து தெளிவுற்று விளங்கும்போது, அவ்வறிவிற் சுரந்து பெருகும் அரிய பெரிய கருத்துக்களையே நாம் அறிவதற்கு மிக விரும்புகின்றோம். இங்ஙனந்தோன்றும் அரிய பெரிய கருத்துக்களின் கோவை ஒழுங்கினையே பாட்டென்றும் அறிதல்வேண்டும். இன்னும் மக்கள் வாழ்நாள் என்கின்ற நீரோடையிலே அவல நினைவுகளான கலங்கல் நீர் பெருகிச் செல்லும்போது, உலக இயற்கை யென்னும் மலைக்குகை களிலேஅரித்து எடுத்து வந்தஅருங்கருத்துக்களான பொற்று கள் இடையிடையே ஆழ்ந்து அவ்வோடையின் அடிநிலத் திற் சிதர்ந்து மின்னிக்கிடப்ப, நல்லிசைப்புலவன் என்கின்ற அரிப்புக்காரன் மிக வருந்தி முயன்று அப்பொற் சிதர்களை யெல்லாம் ஒன்றாகப் பொறுக்கி எடுத்துத் தன்மதிநுட்ப நெருப்பிலிட்டு உருக்கிப் பசும்பொற்பிண்டமாகத் திரட்டித் தருவதே பாட்டு என்றும் அறிதல் வேண்டும். இன்னும் மக்கள் அறிவு என்கின்ற தித்திப்பான அரிய அமிழ்தம் பல வகையான குற்றங்களானுங்கலப்புற்று அசுத்தமாய்ப் போக, நல்லிசைப்புலவன் தன் பேரறிவினால் அதனைத் தெள்ளி வடித்து அதன் இன்சுவையினை மிகுதிப்படுத்தி நாமெல்லாம் பருகிப் பெரியதோர் ஆறுதல்அடையக் கொடுப்பன்; அங் ஙனங்கொடுக்கப்படுஞ் சுத்த அறிவின் விளக்கமும் பாட் டென்றே அறிதல் வேண்டும். இக்கருத்துப்பற்றியே மில்ட் டன் என்னும் ஆங்கிலமொழிவல்லநல்லிசைப்புலவரும், "பாட் டென்பது மக்கள் மன அறிவின் சாரமாய் இறக்கப்பட்ட பரிசுத்தமான அமிழ்தம்" * என்று உரைகூறினார். இதுநிற்க.

* Areopagitica

இனி இங்ஙனம் இயற்றப்படுகின்ற பாட்டு உலக இயற்கையழகுடன் பெரிதும் பொருந்தி நடத்தல் வேண்டும். இன்னும் இதனை நுணுகி நோக்கு மிடத்துப் பாட்டுப்பாடுதலில் வல்லவனான நல்லிசைப்புலவனுக்கும், உலக இயற்கையினைப் பலவகைவண்ணங்களாற் சித்திரித்துக்காட்டுகின்ற ஓவியக்காரனுக்கும் ஒற்றுமை மிக உண்டென்பது தெள்ளிதிற் புலப்படும். ஆயினும், ஓவியக்காரன் சித்திரிக்கின்ற படம் கட்புலனுக்கு மாத்திரம் தோன்றும்; நல்லிசைப்புலவன் சித்திரிக்கின்ற பாட்டோ கண்முதலான புலன்களின் சாரமாய் விளங்கும் உள்ளத்திலே தோன்றும். ஓவியக்காரன் தான் எழுத எடுத்துக்கொண்ட பொருளைப் பன்முறையும் நுண்ணிதாக அளந்தளந்து பார்த்துப் பின் அதனைத் திறம்படச் சித்திரித்தால் மாத்திரம் அப்படத்தைக்கண்டு வியக்கின்றோம்; தான் விரித்து விளக்கமாய் எழுதவேண்டும் பகுதிகளில் அவன் ஒரு சிறிது வழுவிவிட்டானாயினும் அப்படத்தின் கண் நமக்கு வியப்புத்தோன்றா தொழிகின்றது. நல்லிசைப்புலவனோ அங்ஙனம் அவனைப்போல் ஒவ்வொன்றனையும் விரிவாகவிளக்கிச் சொல்லவேண்டும் பிரயாசை உடையான் அல்லன். ஓவியக்காரன் புலன் அறிவைப் பற்றிநிற்பவன்; புலவனோ மனஅறிவைப் பற்றிநிற்பவன். புலனறிவோ பருப்பொருள்களை விரித்தறியும் இயல்பினுள்ளது; மனவறிவோ அப்புலனறிவின் சாரமாய் நின்று நுண்ணிதாம் பொருளையும் தானே ஒரு நொடியில் விரித்தறியும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. அம்மம்ம! மனோபாவகத்தின் ஆற்றலை யாம் என்னென்று சொல்லுவேம்! அணுவை ஒரு நொடியில் மலைபோற் பருக்கச்செய்யும், மலையை மறுநொடியில் ஓர் அணுவினுங் குறுகச்செய்யும். இங்ஙனம் விசித்திர இயல்புடைய மனோபாவகத்தினை நல்லிசைப்புலவன் என்னும் மந்திரகாரன் தன்மதிநுட்பமாகிய மாத்திரைக்கோலால் தொடுதல் மாத்திரையானே அது திடுக்கென்றெழுந்து அவன் விரும்பிய வண்ணமெல்லாஞ் சுழன்று சுழன்றாடும். இன்னும் இத

னைச் சிறிது விளக்குவாம். ஓவியக்காரன் பயங்கரமாக அகன்ற தோர் கரிய பெரிய காட்டினை எழுதல் வேண்டுமாயின் பல நாளும் பலகாலும் அதன் இயற்கையினை அறிந்தறிந்து பார்த்துப், பரியமரங்கள் அடர்ந்து ஓங்கி ஒன்றோடொன்று பிணைந்து வெளிச்சம் புகுதாமல் தடைசெய்து நிற்றலையும், அக்காட்டின் வெளித்தோற்ற அமைப்பினையும், மரங்களின் இடையிலுள்ள சந்து வெளிகளில் நமது பார்வை நுழையுங்கால் அவைதோன்றுந்தன்மையினையும், உள்ளே இருள் தடிப்பாய்ப் பரவியிருத்தலையும் அங்குள்ளவாறே சிறந்த பலவண்ணங்களைக்குழைத்து இரட்டுத்துணியின்மேல் மிகவருந்தி எழுதிக் காட்டல் வேண்டும்; இஃது அவனுக்குப் பலநாள் வேலையாக முடியும். நல்லிசைப்புலவனோ, 'பரிய மரங்கள் அடர்ந்தோங்கிப் பிணைந்துநிற்குங் கரியகாடு' என்று சில சொற்களைத் திறம்படச் சேர்த்துக்கூறுதல் ஒன்றானே ஒரு நொடிப்பொழுதில் அவ்வோவியக்காரனாலுங் காட்டமுடியாத ஒருபேரற்புதவுணர்வினை நம்மனத்தகத்தே விளைவிக்கும் ஆற்றலுடையனாவான். இஃது அவனுக்கு மிக இலேசிலே முடிவதொன்றாம். இங்ஙனம் மனோபாவகத்தை எழுப்புதல் மிக எளிதிலே செய்யக்கூடிய தொன்றாயினும், அம்மனவியல்பின் நுட்பம்உணர்ந்து அவ்வாறு செய்ய வல்லரான நற்பெரும் புலவர் உலகிற் சிலரேயாவர். புலவனுடைய திறமையெல்லாம் "சில்வகை யெழுத்திற் பலவகைப்பொருளைக்" காட்டுகின்ற அரும்பெருஞ் செய்கையினாலே தான் அறியப்படும். இங்ஙனம் பாட்டுவழக்கின் நுட்பமுணர்ந்து பிறமொழிகளிற் புகழ்பெற்று விளங்கிய நல்லிசைப்புலவர்கள் ஓமர், தாந்தே, செகப்பிரியர், மில்டனார், கேதே, காளிதாசர் முதலியோரும், நஞ்செந்தமிழில் திருவள்ளுவர், நக்கீரனார், இளங்கோவடிகள், கூலவாணிகன் சாத்தனார், மாங்குடி மருதனார், கபிலர், சேக்கிழார் முதலானோரும் பண்டைக்காலத்துப் பழந்தமிழ்ப் புலவருமேயாம். இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகுமென்றஞ்சி இம்மட்டே நிறுத்துகின்றாம்.

பழந்தமிழ்ப் பாட்டின் சிறப்பியல்பு.

இனிப் பண்டைக்காலத்துச் செந்தமிழ்ப் புலவரெல்லாரும் உலக இயற்கைத்திறம் பிறழாமல், அதனை நுணுகி ஆராய்ந்து பாட்டுப் பாடும் மனவுறுதி மிகுதியு முடையராயிருந்தனர். உலக இயற்கையிற் காணப்படும் அருமை பெருமையினை மிக வியந்தனர். தம் மனோபாவகத்திற்கு இசைந்த வண்ணமெல்லாம் உலக இயற்கையினைத் திரித்துக் கூறாமல், அவ்வுலக இயற்கையின் அழகின் வழியே தமதறிவினைப் பொருந்தவைத்துத் தம் மனோபாவகத்தினை விரிவுசெய்து விளக்கிவந்தனர். இம்முறைமை நற்பெரும் புலவர்க்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினதாம் என்னுங் கருத்துப் பற்றியே இரசிகர் எனும் ஆங்கில மொழியில் உரைவல்ல ஆசிரியர், காட்டு என்ற புலவரைப் பற்றிச் சொல்லவந்த விடத்து "அவர் தமதுணர்வின் வழியே உலக இயற்கையினை நிறுத்திக்கொள்ளாமல், அவ்வுலக இயற்கையின் வழியே தமதுணர்வை நிறுத்திநின்றார்." என்று புகழ்ந்தெடுத்துக் கூறினார். ஆகவே, உலக இயற்கையின் வழிநின்று பாட்டுப் பாடுதலே அருமையா மென்பதும், அதுவே நல்லிசைப் புலவர்க்கு அடையாளமாம் என்பதும் இதனால் நன்குபெறப்படும். பழந்தமிழ்ப் புலவர்களெல்லாரும் இந்நுணுக்கம் இனிதறிந்து விளங்கினார்களென்பதற்குப் பழைய தமிழ்ப்பாட்டுகளே சான்றாகும். எனினும், இதனை ஓர் உதாரண முகத்தானும் ஒரு சிறிது விளக்கிக்காட்டுவோம்.

> "முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
> கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅது உடீஇக்
> குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
> தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
> இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
> நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே"

என்பது குறுந்தொகை என்னும் பழைய தமிழ்நூலில் உள்ள
ஒரு பாட்டு. தன் மகள் தன் காதற்கணவன் வீட்டில் எப்படி
யிருக்கின்றாள் என்பதைக் கண்டறியும் பொருட்டுச் சென்ற
செவிலித்தாய், அவ்விருவரும் மிக நேசமாய் இருப்பதைக்
கண்டு, தன்னுள் மகிழ்ந்து சொல்லியதாக இது பாடப்பட்
டிருக்கின்றது. "என் மகள் வற்றக் காய்ச்சின கட்டித்தயி
ரைப் பிசைந்த காந்தள் மலர்முகிழ்போற் சிவந்தமெல்லிய
விரல்களால், இடுப்பிற் கட்டிய நன்குகழுவி வெண்மையான
உயர்ந்த ஆடை சமையல் செய்யும் விரைவினால் அவிழ்ந்து
கழல அதனைக் கைகழுவாமல் உடுத்துக்கொண்டு, குவளைப்
பூப்போன்ற மைதீட்டிய தன் கண்களிலே தாளிப்புச்செய்யும்
புகைபட்டு மணக்க அதனையும் பாராமல், தான் துடுப்பினால்
துழாவி மிக அன்போடு சமைத்த தித்திப்பான புளிப்பாகி
னைத் தன் கணவன் மிகவும் இன்சுவைத்தாயிருக்கின்ற
தென்று சொல்லிக்கொண்டே உண்ணுதலைப்பார்த்து ஒளி
மிகுந்த நெற்றியினையுடைய என் மகளின் முகம் உள்ளுக்
குள்ளே நுட்பமாய் மகிழ்ச்சி அடைந்தது." என்பதுதான்
இப்பாட்டின் பொருள். பாருங்கள்! இச்செய்யுளின் இயற்கை
யழகும், மனோபாவக இயல்பும் எவ்வளவு அருமையாக
இருக்கின்றன! காதற்கணவனும் மனைவியும் கழுமி இருந்து
இல்லறம் நிகழ்த்தும் ஒழுக்கம் முல்லை எனப்படுமாகலின்,
அவ்வொழுக்கம் நடைபெறுகின்ற முல்லை நிலத்திற்கு ஏற்ப
'முளிதயிர்பிசைந்த' என்றார்; தயிர் பால் முதலியன ஆனிரை
மிக்க முல்லை நிலத்திற்கே உரியன. தன் கணவன்மே
லுள்ள காதன்மிகுதியினால் ஏவலரும் பிறருஞ் சமையல்
செய்வதற்கு உடன்படாது தானே தன் மெல்லிய சிவந்த
விரல்களால் தயிரைப் பிசைதலும், கணவன் பசித்திருப்
பானே என்னும் நினைவால் விரைந்து சமையல் செய்யும்
போது இடுப்பிற் கட்டிய உயர்ந்த ஆடை கழலவும் பிசைந்த
கையினைக் கழுவிவிட்டு உடுப்பதற்குங் காலந்தாழ்க்கும் என்று
அக்கையுடனே அவ்வுயர்ந்த ஆடையினைக் கட்டிக்கொள்ளுத

லும், அங்ஙனம் பிசைந்து திருத்திய புளிப்பாகினைத்தாளிக்கும்போது மேல் எழும் புகை தன் குவளைக்கண்ணிற் படவும் அப்புறம் முகந்திரும்பினால் அது பதங்கெடும் என்று திரும்பாமல் அதனைவிரைந்து துழாவலும், அங்ஙனமெல்லாந் தன் வருத்தத்தினையும் பாராமற்சமைத்த சுவை மிக்க அப்புளிப்பாகினைக் கணவன் மகிழ்ந்துண்ணல் கண்டு தன் மகிழ்ச்சிவெளியே தெரியாமல் அவள் முகம் மலர்ந்து காட்டுதலும், இயற்கையே தனக்குள்ள நாணத்தால் அவள் முகஞ் சிறிது கவிழ்ந்து நிற்றலால் அவளது ஒளிமிக்க நெற்றியே முன் விளங்கித் தோன்றுதலும் சில சொற்களால் மிகவிளங்கச் சொல்லிய நுண்மை பெரிதும் வியக்கற் பால தொன்றும். இப்பாட்டில் உல்லாசமான முல்லை நிலத்திற் கணவனும் மனைவியும் நேசமாய் மருவிவாழும் இயற்கை படம் எழுதிக் காட்டினாற்போல எவ்வளவு எளிதாகவும் உண்மையாகவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது! இப்பொருளருமையோடு இச்செய்யுளில் உள்ள சொற்கள் எல்லாம் நீர்மடையில் தெளிநீர்மொழுமொழுவென்று ஓடுவது போல ஓசையின்பம் உடையவாய் ஒழுகுதலும், ஒரு சொல்லாயினும் பொருளின்றி வேண்டாகூற லாகாமல் முன்னும் பின்னுமுள்ள பொருட்டொடர்புக்கு ஏற்ப இடையே முழுப்பதங்களாய் அமைந்து நிற்றலும் மிகவும் பாராட்டற் பாலன.

இன்னும் பண்டைக் காலத்துத் தண்டமிழ்ப்புலவர் உலக இயற்கைப் பொருள்களை ஆங்காங்குத் திரிந்து கண்டு பெருங்களிப்பும் பெருகிய மனவெழுச்சியும் உடையராய், வருத்தமின்றி இலேசாகப் பாட்டுகள் பாடினர் என்பதற்குத் தாம் வருணித்துச் சொல்லும் பொருள்களுக்கு அவர்கள் எடுத்துக் காட்டும் உவமைகளே தக்க சான்றாம். ஓரிடத்தில் மான் கொம்பைப் பற்றிச் சொல்லவந்துழி 'இரும்பை முறுக்கினாற் போலுங் கரிய பெரிய கொம்பு' என்னும் பொருள்பட "இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பு" என்றும், ஓரிடத்தில் இருவர் நேச ஒற்றுமையினைச் சொல்லும்போது 'கத்தியுறை செய்

யுஞ் சிறிய தொழிலாளன் பிசினொடு சேர்த்த கல்லைப்போலப் பிரியோம்' என்னும் பொருள்படச் "சிறுகாரோடன் பயி னொடு சேர்த்திய கற்போற் பிரியலம்" என்றும், ஓரிடத்திற் புறந்துறுத்திய நண்டின் கண்களுக்கு வேப்பம்பூ முகையினை உவமை எடுத்து "வேப்புநனையன்ன நெடுங்கட்கள்வன்" என் றும், ஓரிடத்தில் 'வயல் நெல் புதிது ஈன்ற பசிய கதிருக்குச் செல்வர்கள் தமது குதிரையின் உச்சியில் தூக்கிக் கட்டிய தையல்மூட்டுள்ள கவரி மயிரை' உவமையாக எடுத்து "மூர சுடைச்செல்வர் புரவிச் சூட்டும், மூட்டுறு கவரி தூக்கியன்ன, செழுஞ்செய் நெல்லின் சேயரிப்புனிற்றுக் . கதிர்" என்றும், ஓரிடத்தில் 'மழையில்லாத வானம் பூத்ததுபோல இலை நெ ருங்கிய முசுண்டைச் செடிகள் வெள்ளிய மலர்களைப்பூக்க' என்னும் பொருள் போதர "மழையில் வானம் மீன் அணிந் தன்ன, குழையமல் முசுண்டை வாலியமலர" என்றும், ஓரி டத்தில் 'பஞ்சின் றொடர்நுனிபோலுந் தலையினையுடைய புதர்களின்மேல் ஏறிப்படரும் இண்டைக் கொடிகளின்நீரில் நனைந்த தளிர்கள் நெய்யில் தோய்த்தனபோல் விளங்கி இரண் டாக இருளைக் கூறுபடுத்திஞற்போல ஒவ்வொரு தளிரும் இரண்டு கூறுபட்டனவாய்க் கரிய நிறத்துடன் அசைய' என் னும் பொருள்படத் "துய்த்தலைப்பூவின் புதலிவர் ஈங்கை, நெய்த்தோய்த்தன்ன நீர்நனை அந்தளிர், இருவகிர் இருளின் ஈரிய துயல்வர" என்றும், ஓரிடத்தில் 'பச்சை மஞ்சளின் பசிய முதுகைப்போல் சுற்றிலும் பொருத்துடம்பு உடையன வாய் அகழியிற் கிடக்கும் இறாமீன்' என்பது விளங்க "மூற் றுமஞ்சட் பசும்புறங் கடுப்பச், சுற்றிய பிணர்சூழ் அகழியி றவு" என்றும், ஓரிடத்தில் 'மயிலின் அடிபோல் மூன்று பிள வாய் இருக்கும் இலைகளையுடைய பெரிய கதிருள்ள நொச்சி' என்பது தோன்ற "மயிலடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி" என் றும், ஓரிடத்தில் 'கதிர் அரிந்துவிட்ட தினைப்பயிரின் தாள் போன்ற சிறிய பசுங்காலையுடையவாய் ஓடும் நீரில் ஆரால் மீனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நாரை' என்பது புலப்படத் "தினைத்தாள் அன்ன சிறு பசுங்கால, ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்

குங் குருகு" என்றும் போந்த வருணனை வாக்கியங்களானே பழைய தமிழ்ப்புலவரின் விழுமிய உலகியல் அறிவினை இனிது அறிந்துகொள்ளலாம். இன்னும் இவைபோன்ற உதாரணங்கள் நூறு நூறாகப் பெருக்கலாமேனும், இங்கு அதற்கு இடம் பெறுதல் கூடாமையின் இதனை இவ்வளவில் நிறுத்துகின்றாம். இத்துணை நுட்பமான உலகியல் அறிவு பண்டைக்காலத்துத் தண்டமிழ்ப் புலவரிடங் காணப்படுதல் போல, மற்றைப் பாஷைகளில் வல்லராய் விளங்கிய ஏனைப் பழம்புலவரிடத்துங் காணப்படுதல் அரிது. இன்னும் இவ்வாறே பழைய தமிழ்ப்புலவர் உலக இயற்கைப்பொருட் காட்சிகளைப் புனைந்துரைத்த முறையும், அவ்வுலக இயற்கைக்கும் மக்களியற்கைக்குமுள்ள பொருத்தம் பற்றி அவர் வெளியிட்ட அரிய கருத்துகளின் விழுப்பமும் யாம் வேறு தனியே விரித்தெழுதும் தமிழ்ச் செய்யுள் வழக்கு என்னும் விரிந்த கட்டுரையிலே விளக்கிக்காட்டுவோம். ஆண்டுக்கண்டு கொள்க.

கி. மு நானூறு ஆண்டு முதல் கி. பி. நூறாண்டு வரையில் தொடர்புற்று விளங்கிய செந்தமிழ் இலக்கிய காலத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்களின் இயற்கையும், அந்நூல்களுக்கும் முல்லைப்பாட்டிற்கும் உள்ள இயைபும், அக்கால வரலாறும்.

இனிக் கிறித்துபிறப்பதற்கு முன் நூற்றாண்டுகளிலே மிகவும் புகழ்பெற்று விளங்கிய புலவர் காலமும், அவர் பிறந்த பின் நூற்றாண்டிலே அவ்வாறு விளங்கிய புலவர் காலமும் செந்தமிழ்மொழி மிக உயர்ந்த நிலையிலே இருந்து திகழ்ந்த காலமென்று அறிதல் வேண்டும். கிறித்து பிறப்பதற்கு முன் ஒரு நானூறு ஆண்டும் அவர் பிறந்தபின் ஒரு நூறு ஆண்டும் சேர்ந்து முடிந்த ஓர் ஐந்நூறாண்டும் தமிழ்மொழி மறுவற்ற மதிபோற் கலைநிரம்பி விளங்கிய காலமாகும். இக்காலத்தி

லே சிறந்த புலவர் பலர் தோன்றிப் பல வகையான அரிய பெரிய செந்தமிழ் நூல்கள் இயற்றினர். இப்புலவர்களைப் போற்றித் தமிழை வளம்படுத்தற்கு ஆவல் மிக்க அரசர் பலரும் வள்ளல் பலரும் ஆங்காங்கு மிகுந்திருந்தனர். தமிழ அரசர்கள் பலர் கல்வி வளத்தானும் செல்வ வளத்தானும் மேம்பட்டுப் போர்வல்லமையினும் பெருமை யடைந்து தமிழ் மொழியினைப் பல விடங்களினும் பெருகச்செய்வதிற் கருத்தூன்றினராய் இருந்தார். இக்காலத்திலேதான் தனக்கு ஒப்பும் உயர்வும் இன்றி விளங்கா நிற்கும் **திருக்குறள்** என்னும் அரும்பெருநூல் எழுதப்பட்டது; **சிலப்பதிகாரம்**, **மணிமேகலை** முதலான சிறந்த தமிழ்க் காப்பியங்களும், **பழமொழி**, **நான்மணிக்கடிகை** முதலான அறநூல்களுந் தோற்றமுற்று எழுந்தன. இவ்வைந்நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழ்ப்புலவர்களாற் பாடப்பட்டுச் சிதறிக் கிடந்த அருந்தமிழ்ப்பாட்டுக்களெல்லாம் ஒருங்கு தொகுக்கப்பட்டு **நாலடி**, **நானூறு**, **புறநானூறு**, **கலித்தொகை** முதலிய வகைவகைத் தொகை நூல்களாக இக்காலத்திலேதான் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டன. பண்டைக்காலத்திலே செய்யப்பட்ட **தொல்காப்பியம்** என்னும் அரிய பெரிய தமிழிலக்கணத்தில் மிகச்சிறந்த பகுதியான பொருளதிகாரத்தின் விரிவையெல்லாம் சுருக்கி அதனைவடித்த சாரமாக **இறையனாரகப் பொருள்** என்னும் மனோதத்துவ நூலும் இக்காலத்திலேதான் எழுதப்பட்டது. இன்னும் இக்காலத்திலே இன்றியமையாது அறியற்பாலதாம் விசேடம் ஒன்றுண்டு. இதற்கு முன்னெல்லாம் தமிழ் பெரும்பாலும் செய்யுள் வழக்கிலே பெருகிவந்தது, இக்காலத்தில் அதனோடு உரைவழக்கும் விரவிப் பயிலத் தொடங்கிற்று; சொல் விழுப்பமும் பொருள் விழுப்பமும் பொருந்த மிக இனியதோர் உரை மிக நுணுக்கமான அறிவினையுடைய நக்கீரர் என்னும் நல்லிசைப்புலவரால் இறையனாரகப்பொருள் என்னும் நூலுக்கு வரைந்து தரப்பட்டது. இவ்வுரை சூத்திரத்தின் பொருளை இனிது விளக்கும் பொருட்டே எழுதப்

பட்டதாயினும்,* மற்றை உரைகள்போற் சுருங்காது மிக விரிந்து இன்றியமையாது உணரற் பாலனவாம் அரும்பெருந் தமிழ் நுட்பங்களெல்லாம் ஒருங்கு நிரம்பப் பொலிகின்றது. ஆகவே, இக்காலத்தில் மிகச் சிறந்த உரைகாரராய்த் தோன்றித் தமிழ்மொழியிற் பலவகையான நல்ல சீர்திருத்தங்களெல்லாம் செய்து அதனைப் பெருகச்செய்துவந்த நற்பெரும் புலவர் ஆசிரியர் நக்கீரனார்தாமென்று அறியற் பாற்று. இவ்வைந் நூறாண்டுகளும் விரிந்து பெருகிவழங்கிய தமிழ் நூல்களில் வடமொழிக்கு உரிய விருத்தப்பா என்பது இன்னும் வந்து நுழைந்திலது. இது நிற்க.

இனி இங்ஙனந் தமிழ் பெருக்கமுற்று விளங்குதற்கு ஒரு பெருந்துணைக்காரணமாய் இருந்தது யாது? என்றுஆராயப் புகுந்தவழிப் பௌத்தசமயம் ஆங்காங்குப் பிரபலமுற்றுப் பரவிவந்தமையே என்பது புலப்படுவதாயிற்று. பண்டைக்காலத்தே ஆசியாக்கண்டத்தின் வடதிசைப்பக்கங்களில் இருந்த ஆரியர் குளிர் நனிமிகுந்த அவ்விடங்களை விட்டு இந்தியநாட்டிற் புகுதன் முன் இவ்விந்திய நாடு முழுவதும் பரவியிருந்த சாதியார் தமிழரேயாவர். தமிழர் இருந்த இவ்விந்திய நாடு பெரும்பாலும் வெப்பம் மிகுந்த நாடாதலால் இதிலிருந்த அவரெல்லாம், குளிர் மிகுந்த ஆசியாக்கண்டத்தின் வடக்கேயுள்ள ஆரியமக்களைப்போல் உடல்வலிமை யுடையராக இருந்திலர். உடம்பில் உரங்குன்றியிருந்தமையால் தமிழர் தமக்குள்ளே கலகம் விளைவித்து ஒற்றுமை குலைவதற்கு இடம் பெறுதலின்றிப் பெரும்பாலும் ஒருமைப்பாடு உடையராய் நாட் கழித்தனர். உடல் வலிவின் குறைவால் அவர் மன அடக்கம் பெற்று எதனையும் ஆழ்ந்தறியும் இயல்புடையராயிருந்தனர். உலக இயற்கையிலுள்ள அழகினைக்கண்டு வியந்து அவ்வளவில் அமைந்து விடாமல் அவ்வியற்கையின் உள் நுழைந்து அங்கெல்லாம் பிறழாத ஓர் ஒற்றுமையும், அவ்வொற்றுமையினை நிலைப்படுத்தி மறைந்து கிடக்கும் ஓர் உயிர்ப்பொருளினையும் கண்டறிந்து களிப்படைந்தனர். அங்ஙனம் இவ்

IR U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

வுலக இயற்கையில் மறைந்து விரிந்து கிடக்கும் அவ்வுயிர்ப் பொருளினையே கடவுள் என்று துணிந்து அதனை மனத்தால் தழுதழுப்ப வாழ்த்தி வழிபட்டு வாழ்ந்தனர். அவர் தமது உடல்வலியின் குறைவால் பலப்பலவகையான சடங்குகள் இயற்றி வழிபடுவதற்கு ஒருப்படாமல், தனியே ஓரிடத்தில் மன அமைதியோடு இருந்து அக்கடவுட்பொருளை மனத்தாற் பலகால் உறைப்பச்சிந்தித்து, அதனால் அறிவாழமுடையராய்த் துலங்குவாராயினர். இவர் இவ்வாறு இருப்ப, ஆசியாவின் வடபகுதிகளில் இருந்த ஆரியரோ குளிரால் உடம்பு இறுகி மிக்க வலிவும் சுருசுருப்பும் உடையராயிருந்தனர்; உடம்பில் வலிவுமிகவுடைமையால் மன அடக்கம் பெற்று ஓரிடத்தில் மனவமைதியோடும் இருக்கப்பெறாமல் அவர் தொகுதி தொகுதியாகப் பலதிசையிற் பிரிந்துபோய் அங்குள்ளாரோடு போர் புரிந்து, அவரையெல்லாம் தம் விருப்பத்தின் வழியிலே நிறுத்திக்கொண்டு மிக்க செல்வவளத்தோடும் வாழ்ந்து வரலாயினர். அவர் மற்றைச்சாதியாருடன்போர் இயற்றப்போகுங் காலங்களிலெல்லாம் தாமே வெற்றி பெறற் பொருட்டு அதனைப் பெறுவிக்கும் பொருள் யாது என்று ஆராயத்தலைப்பட்டார். அங்ஙனம் அவர் ஆராயத்தலைப்பட்ட வழியெல்லாம் தமக்குள்ள உடம்பின் சுருசுருப்பால் அவர்தம் அறிவு அமைதியுற்று ஆழ்ந்து செல்லப்பெறாமையால், உலகம் நடைபெறுதற்கு வெளிக்காரணங்களாய்த் தோன்றும் ஞாயிறு, திங்கள், இந்திரன் முதலிய வற்றையே கடவுளெனத்துணிந்து வழிபடலானார்; வழிபடுங் காலங்களிலெல்லாம் தமதுடம்பின்வலிவினால் பலவகையான விலங்குகளைக்கொன்று அவற்றின் இறைச்சியைத் தேவர்க்கு ஊணென ஊட்டி வேள்விசெய்தும், வேள்விச்சடங்குகளைப் பலவேறு வகையவாய்ப்பெருக்கி இயற்றியும் வந்தனர். இருக்குவேதத்தின் முதன் மண்டிலத்தில் உள்ள,

"பகைவரை அழிப்பவனே! இவ்வழிப்பறிகாரர் கூட்டங்களின்தலைவரையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டி நின் அகன்ற

அடியினுல் அவர்களைத் தேய்த்து விடுக! நின் அடி அகலமாயிருக்கின்றது.

''ஓ இந்திரனே! சிவந்த நிறம் உடையராய் ஊளையிடுகின்ற பிசாசரை அழித்து விடுக''

என்னும் இவைபோன்ற பாட்டுக்களால் அவர் அவ்வியல்பு உடையராதல் காணப்படும். இவ்வியல்புள்ள ஆரியர் இந்தியாவினுட் புகுந்தபோது அங்கே தமக்கு முன்னிருந்த தமிழரில் அறிவு திருந்தாது சிறிது கொடுந்தோற்றம் உடையராய் இருந்தவர் தமக்கெல்லாம் பிசாசர் இராக்கதர் என்னும் பெயர்கள் இட்டு உரைப்பாராயினர். கிரேக்கர் மற்றைச் சாதியாரைப் பார்பேரியர் என்றும், தமிழர் ஏனையோரை மிலேச்சர் என்றும் அழைத்தல்போல் ஆரியருந் தமிழரிற் சிலரை அவ்வாறு பெயரிட்டழைத்தார். தமிழர் முன்னாளில் ஆரியரையெல்லாம் மிலேச்சரென்று அழைத்தமை ''ஆரியமொன் போர் மிலேச்சராவர்'' என்னும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்தால் நன்கறியப்படும். உடல் வலிமை மிகவுடைய ஆரியர் இந்தியாவினுட் புகுதலும் தமிழரிற் சிலர் அவரோடு போர்புரிந்து தோல்வியடைந்தனர்; சிலர் அமைதியின் பொருட்டு மலைகளினுங் காடுகளினும் போய் இருந்தனர்; சிலர் கடும்போர் மலைந்து ஆரியரை வெற்றிபெற்றனர்; சிலர் தாந்தாம் இருந்த இடம் விட்டுப் பெயராமல் ஆரியரை விருந்தாக ஏற்று அவருடன் உறவாடி அவர் வழக்க ஒழுக்கங்களிற் சிலவற்றைத்தாம் தழுவியும், தம் வழக்க ஒழுக்கங்களை அவர் தழுவுமாறு செய்வித்தும் அவரோடு ஒருமையுற்று வாழத்தொடங்கினர். இவ்விருவகைச் சாதியாரும் ஒருவரோடு ஒருவர் மருவி வாழும் நாட்களில் அவ்வவர் தத்தமக்கேஉரிய வழக்கவொழுக்கங்களை முழுவதுந்திரித்துப் பிறழவிடாமல், அவை தம்மிற் பெரும்பான்மையவற்றை முன்னிருந்தபடியே கூடுத்துக் கடைப்பிடித்தொழுகினர். இக்காலத்தில் ஆரியருட் குருக்கள்மார் பலர் தோன்றிப் பலவகையான வேள்விகள் செய்யவேண்டும் என்று வற்புறுத்தி அவற்றைத் தமிழ அரசர் உதவியாற்

செய்து வந்தனர்; அப்போது தான் அவ்வேள்விச் சடங்குகளை செய்யவேண்டும் முறையினை மிக விரித்தெழுதிப் பிராமணங்கள் இயற்றப்பட்டன. எல்லை இல்லாத ஏழைவிலங்கினங்களைக்கொலைசெய்து இயற்றப்படும் வேள்விகளும் வேள்விச் சடங்குகளும் ஆரியக்குருக்கள் மார்களின் பிறழ்ச்சி அறிவால் எங்கும் மிகுந்துவரவே, உயிர்க்கொலைக்கு இயற்கையிலே உடம்படாத தமிழரில் அறிவான்மிக்க சான்றோர்கள் 'இங்ஙனம் ஈரமற்ற உயிர்களின் உடம்பைச்சிதைத்து வேள்விகளைச் செய்தலாற் போதரும் பயன் என்னை?' என்று தம் ஆரிய நண்பருடன் நயமாய்க்கலந்து வழக்கிட்டு அவரிற்சிலரைத் தம் வயப்படுத்திக்கொண்டார். இங்ஙனந் தமிழரின் அறிவாழ் ஆராய்ச்சியினை ஆரியநன்மக்கள் சிலர் தாமும் தழுவி ஒழுகப்புகுந்த காலத்திலே தான் உபநிடதங்கள் எழுதப்பட்டன. இவ்வுபநிடதங்கள் ஆரியர்க்கு மேற்பட்ட அறங்களை அறிவுறுத்தி அவர் செய்து போந்த உயிர்க்கொலையினை நிறுத்துதற்பொருட்டாகத் தமிழ்ச்சான்றோர்களால் இயற்றப்பட்டனவாமென்பதற்கு அவ்வுபநிடதங்களிலேயே மறுக்கப்படாத சான்றுகள் பலவிருக்கின்றன. இங்ஙனம் உபநிடதங்கள் எழுதப்பட்ட பின்னரும் விலங்கினங்களைப் பலியிடுவித்துச் செய்யும் வேள்விகள் சிறிதுங் குறைவுபடாமல் ஆரியர்க்குள் மிகுந்து வந்தமையானும், ஆரியக்குருக்கள்மார் தங்கொள்கைக்கு இணங்காத தமிழரையும் அதுசெய்யும்படி வலிந்து வருத்தினமையானும் ஆரியர்க்குந் தமிழர்க்கும் இதன்பொருட்டு வழக்குகளும் எதிர்வழக்குகளும் நேர, அச்சமயத்தில் வடநாட்டிலிருந்த தமிழ அரசர் குலத்திற் கௌதமசாக்கியர் என்பார் தோன்றிப் பழைய தமிழ் மக்கள் ஆராய்ந்துவந்த அரிய நல்லொழுக்க முறைகளை எடுத்து விரித்துச் சொல்லப்புகுந்தார். கல்லாத மக்கள்மனமுங் கரைந்து உருகும்படி மிக இரக்கத்துடன் நல்லொழுக்கங்களின் விழுப்பத்தை எடுத்து விரித்து, இந்நல்லொழுக்கங்களை ஒருவன் வழுவாமல் தழுவி நடப்பனாயின் அவனுக்கு எல்லாத் துன்பங்களினின்றும் விடுபடு

கின்ற திருவாணும் என்னுந் தூயநிலை தானேவருமென்றும், அறிவில்லாத ஏழை உயிர்களை ஆயிர மாயிரமாகக் கொன்று வேள்வி வேட்டலால் மேலு மேலும் பாவமேவிளையுமல்லது புண்ணியம் எய்தாதென்றும் கௌதமர் அருள்கனிந்து அறிவுறுப்பாராயினார். மக்கள் உள்ளத்தை எளிதிலே கவர்ந்து உருக்கும்படியான கௌதமர் கொள்கைகள் சில நாளிலே எங்கும் பரவின. மக்களெல்லாரும் ஆரியக் குருக்கள்மார் சொற்களில் ஐயுறவுகொண்டு தம் அறிவால் நல்லன பலவும் ஆராயப்புகுந்தார்கள். எங்கும் அவரவர் தத்தங் கருத்துக்களிற் றோன்றும் நுட்பங்களைத் தாராளமாய் வெளியிடத் துணிந்தனர். பிரான்சு தேசத்திற் * றோன்றியதைப்போல எங்கும் ஒரு பெரிய மாறுதல் உண்டாவதாயிற்று. இங்ஙனம் ஒரு பெரிய மாறுதல் இந்திய நாடு முழுவதுஞ் சுழன்றுவரும் போது தென்னாட்டிலுள்ள தமிழரும் தாம் தமதுள்ளத்தே ஆராய்ந்துவைத்த அரிய பெரிய நுண்பொருள்களை வெளியிட்டுத் தமது பண்டைத் தமிழ்மொழியினைப் பண்டை நாளிற் போலப் பெரிதும் வளம்படுத்துதற்குத்துவங்கினார். இங்ஙனங் கிறித்து பிறப்பதற்கு முன் ஒருநானூறுஆண்டும் பின் ஒருநூறாண்டும் மிக விரிந்து பெருகிய பௌத்த சமய விளக்கமே அக்காலத்திற் றமிழ்மொழியின்கண் அரும் பெருஞ் செந்தமிழ் நூல்கள் பல தோன்றுவதற்கு ஒரு பெருங்காரணமாயிற்று என்று தெளிவுற அறிதல்வேண்டும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனார் இயற்றிய அரிய பெரிய திருக்குறள் என்னும் நூலிற் கொல்லாமை புலாலுண்ணாமை ஒழுக்கமுடைமை என்னுந் தமிழர்க்குரிய அறிவாழ நுட்பப்பொருள்கள் பலகாலும் பலவிடத்தும் எடுத்து வற்புறுத்தப்படுதல் காண்க.

இனி இப்பொருள்களெல்லாம் பௌத்தசமய நூல்களிலிருந்தெடுத்துச் சொல்லப்பட்டனஎன்பாரும், திருவள்ளுவநாயனார் பௌத்தரே என்பாரும் உளர். இயற்கையிலே தமிழர்க்குரிய ஒழுக்கங்களின் விழுப்பத்தையே கௌதமர் என்னுந் தமிழ்ப்பெரியார் விளக்க வந்தமையால், அவ்வொழுக்க

* The French Revolution.

வரிசைகள் அவர் சொன்னபின் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன என்பது பொருந்தாது. திருவள்ளுவனார் முதலிய சான்றோர் தமக்கும் தம்மினத்தார்க்கும் இயற்கையிலே தோன்றிய அரும்பொருள்களைப் பௌத்தசமயம் யாண்டும் விரிந்து பரந்தகாலத்தில் தடையின்றிச் சொல்லுவதற்கு இடம் பெற்றாராகலின், அக்கருத்துகள் திருவள்ளுவனார்க்குங் கௌதம சாக்கியருக்கும் பொதுவாவனவேயாம் என்று துணிக.

"அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று"

என்னுந் திருக்குறளில் ஆசிரியர் ஆரியமக்கள் செய்யும் வேள்விப்பயனை மறுத்துக் கொல்லாமையின் சிறப்பை வலியுறுத்திக் கூறியதுங் காண்க. இன்னும் இவ்வாறே ஆசிரியர் ஆங்காங்கு ஆரியமக்கள் செய்யும் மற்றைக் கருமச் சடங்குகளையும் மறுத்துக்கூறுதல் கண்டுகொள்க. ஈண்டு அவையெல்லாம் எடுத்துரைப்பிற் பெருகும்.

இனி இவ்வாறு ஒரு காலத்தில் நடைபெறும் ஒழுக்கங்களுக்கும் அக்காலத்திற் றோன்றும் நூல்களுக்கும் பெரியதோர் இயைபு உண்டென்பதனை விளக்குதற்பொருட்டே இவ்வோர் ஐந்நூற்றாண்டின் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியினை ஒரு சிறிது விரித்துக் கூறினும். ஒரு நூலின் இயல்பை உள்ளவாறு உணர்தற்கு அந்நூல் எழுதப்பட்ட காலத்தின் இயற்கை இன்றியமையாது அறியற்பாலதாம். இதுபற்றியே ஆங்கிலமொழியில் இதுபோன்ற நுட்பவாராய்ச்சிகள் பல எழுதிய உவில்லியம் மிண்டோ என்னும் உரைகாரர், "காலப்போக்கு என்பது இன்னதென்று தொட்டு அறியப்படாத ஓர் இயற்கை வாய்ந்தது; அஃது அக்காலத்து மக்கள் இயற்றும் நூல்களினும், சிற்பவேலைகளினும், உடைகளினும், அவர்கள் நடாத்தும் வாணிகவாழ்க்கையினும், அவர்கள் நிருமிக்குந் தொழிற்சாலைகளினும் எல்லாம் தன் அடையாளத்தைப் பதிய முத்திரிக்கின்றது. ஒரு புலவனும் இக்கால இயற்கையின் வழிநின்

றே நூல் எழுதுபவனுவன். அக்கால இயற்கை அல்லது அம் மக்கள் ஒப்புரவு அவன் எழுதுவனவற்றை எல்லாம் தன் உரு வாக்கி அவற்றிற்குத் தன் நிறத்தை ஊட்டுகின்றது. இதனை நாம் கண்டறிவதற்கு அக்காலத்தின் பொது இயற்கையும், அம்மக்கள் நடையினியற்கையும், அவன் இருக்கும் இடத் தின் இயற்கையும் இன்றியமையாது ஆராயற்பாலனவாம்."* என்று மிக நுட்பமாக எடுத்து மொழிந்திட்டார். அதுகிடக்க.

இனி இவ்வோர் ஐந்நூறாண்டிற் றோன்றிய நூல்களெல் லாம் பெரும்பாலும் அக்கால இயற்கை பிரதிபலிக்க விளங் கும் ஒரே தன்மை யுடையனவாகு மென்று தெரிதல் வேண் டும். அறிவு ஆழமின்றி ஆரியமக்கள் செய்து போந்த வீணை வெறுங்கருமங்களிற் கட்டுப்படாமல் தனியே பிரிந்துநின்ற தமிழ் மக்கள் உலக இயற்கையினையும் மக்களியற்கையினையும் உள்ளுருவி நுழைந்து ஆராய்ந்து தாங்கண்ட அரிய பொருள் நுட்பங்களை அமைத்து நூல்கள் இயற்றினார். ஆகவே, உலக இயற்கையினையும் மக்களியற்கையினையும் ஆராயும் ஆராய்ச்சி இக்காலத்துத்தோன்றிய நூல்கட்கெல்லாம் பொதுத்தன்மை யென்றுணர்க. இனி இவ்வுலக இயற்கையினை ஆராயும் நூல் கள் எல்லாம் புறப்பொருள் எனவும், மக்களியற்கையினை ஆராய்வனவெல்லாம் அகப்பொருள் எனவும் தொல்லாசிரிய ரால் வகுக்கப்பட்டன. இவற்றுள் அகப்பொருள் என்பது ஆண்பெண் என்னும் இருபாலாரையும் செறியப்பொருத்துவ தாய், மற்றெல்லா உணர்வுகளையும் நினைவுகளையும் தனக்குக் கீழாக நிறுத்தித் தான் அவற்றின்மேல் அமர்ந்து தனக்கு நிக ரின்றிப் பெருமையுடன் தோன்றுவதாய், இன்பமுந்துன்பமு மெல்லாந் தோன்றுதற்குத் தான் ஒரு நிலைக்களனாய், எல்லா உலகங்களும் எல்லாப் பொருள்களும் தன்னைச்சுற்றிச் சுழன் றுசெல்லத் தான் அவற்றின் இடையே சிறிதுந்திரிதலின்றி நிலைபெற்றுவிளங்குவதாய் உள்ள அன்பு அல்லது காதல்†என் பதனை அடிப்படையாகக்கொண்டு மக்களியற்கை முழுவ

* The Literature Of the Georgian Era.

† Love.

னூடும் ஒருங்கே ஆராய்வதாம். இனிப் புறப்பொருள் என்பது மக்கள் உலக இயற்கையுடன் பொருந்தித் தமக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பலவகைக் கருமங்களையும் முற்று வித்தற் பொருட்டுச் செய்யும் முயற்சி வேறுபாடுகளும் பிறவுந் தெள்ளிதின் ஆராய்வதாம்.

இனிப்பொதுவாக எல்லா மாந்தர்க்கும் உரிய இயற்கையினைப் பகுத்துரைப்பதாகலின், அகப்பொருள் ஒழுக்கம் பயின்றுவரும் பாட்டுக்களில் சிறப்பாக ஓர் ஆண்மகனையும் ஒரு பெண்மகளையும் எடுத்துவைத்து, அன்னவர் தமக்குரிய பெயர் சொல்லி அவைதாம் எழுதப்படுதல் இல்லை. எல்லா மக்கட்கும் பொதுவாய் வருகின்ற அன்பினால் நிகழும் ஐந்திணை ஒழுக்கத்தை ஒருவர் இருவர்க்கு வரையறுத்துக்கூறுதல், அவ்வன்பின் ஐந்திணை யொழுக்கம் ஏனையோர்க்கு இல்லையாம்போலும் என மலைவு தோற்றுவித்து வழுவாய் முடிந்திடுமாகலின், அப்பாட்டுக்கள் எல்லாம் குறித்து ஒருவர் பெயர் சொல்லாமலே வரையப்படும் என்பது தெளிந்து கொள்க. இது கடைப்பிடியாய் உணர்த்துதற்கே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையுஞ்
சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்."

என்று விளந்து கூறினார்.

இனி அதுபோற் பொதுவாக வன்றி, மக்களுள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் முயற்சி வேறுபாடுகளுக்கேற்பப் பலவகைப்பட்ட உணர்வும் பலவகைப்பட்ட செயலும் உடையராய் உலகநடையறிந்து ஒழுகுவாராகலின், இங்ஙனமான அவர் தம் புறப்பொருள் ஒழுக்கம் பயின்றுவரும் பாட்டுக்களில் அவ்வவர்க்கே உரியபெயர் குணம் செயல் முதலியன எல்லாம் விளங்கெடுத்துக்கூறி மற்று அவை எழுதப்படும் என்க. ஒருவர் குணஞ்செயல் ஏனையொருவர் குணஞ்செயல் போலன்றி உலக நடையிற் பெரும்பான்மையும் வேறுபட்டு வெறியே தோன்றிக்கிடத்தலால், அங்ஙனம் வெளிப்படுத்

தோன்றும் குணஞ்செயல்களைக்கூறும் புறத்திணைப்பாட்டுக்களில் அவ்வக்குணஞ்செயல்கட்கு உரியோர்பெயர் கூறல் வேண்டுவது இன்றியமையாததேயாம் என்க. இந்நெறி அறிவுறுத்தற்பொருட்டே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தினல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதலிலவே"

என்று கூறினர்.

இனி அகம் புறம் என்னும் இவ்விருவகை ஒழுக்கமும் கலந்து வரும் பாட்டுகளில் அகவொழுக்கமே பெரும்பாலும் முன்னும் பின்னும் தொடர்புற்றுச் செல்ல, அதன் இடையிலே ஒருபுற வொழுக்கம் சிறுகிவருமாயின், அவற்றுள்ளும் ஒருவர்பெயர் குறித்துச் சொல்லப்படுவதில்லை அவ்வாறன்றி அவற்றுள் முன்னும் பின்னும் ஒருபுற வொழுக்கம் தொடர்புற்றுச்செல்ல இடையிலே ஓர் அகவொழுக்கங் குறுகிவருமாயின் அவற்றுள் அவ்வொழுக்கம் உடையார் பெயர் குணம் முதலாயின கிளந்து சொல்லப்படும். இவ்வாறன்றி அகம் புறவொழுக்கங்கள் இரண்டும் இணைந்து ஒப்ப வருமாயின் அங்கும் அம்மக்கள் பெயர் குணம் முதலாயின கிளந்து சொல்லப்படும் என்பது அறிக. இங்குச் சொல்லப்பட்ட இவ்விலக்கணங்கள் இவ்வைந்நூறாண்டிற் பிறந்த நூல்களினெல்லாம் இனிதுகாணப்படும்.

முல்லைப்பாட்டின் இயற்கையும் அதன் பாட்டியற்றிறமையும்.

இனி இங்கு ஆராய்தற்பொருட்டு எடுத்துக்கொண்ட முல்லைப்பாட்டில் "தன் மனையாளைப்பிரிந்து மற்றை வேந்தரோடு போர்செய்யப்போவானொருவன் தலைவன் தான் பிரிவதனை அவளுக்கு நயமாக உணர்த்திக் 'கார்ப்பருவத் தொடக்கத்தில் வருவேன், அதுகாறும் நீ ஆற்றிக்கொண்டிரு' என்று சொல்

லிப்பிரியு,அச்சொல்வழியே ஆற்றியிருந்தவள்அவன் சொன்ன கார்ப்பருவம் வரக்கண்டும் அவன் வந்திலாமையின் பெரிதும் ஆற்றாளாயினள்; பின் பெருமுதுபெண்டிர் பலவகையால் ஆற்றுவிக்கவும் ஆற்றாதவள் 'இங்ஙனம் ஆற்றாது வருந்தல் கணவன்கற்பித்த சொல்லைத் தவறியதாய் முடியுமாதலால், அவர் வருங்காறும் ஆற்றுதலே முறை'யென்று உட்கொண்டு பொறுமையுடன் இருந்த தலைவியிடத்துச் சென்ற தலைவன் மீண்டுவந்தமை" என்னும் அகப்பொருள் இருப்புச் சொல்லப்பட்டமையால் இப்பாட்டின்கட் டலைமகன் தலைமகள் சிறப்புப்பெயர் இன்னவென்று எடுத்துச்சொல்லப்படவில்லை என்று அறிக. இங்ஙனந் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும் போது ஆற்றுவித்துப்போதலும், போனபின் அவன் வினை முடித்து வருந்துணையும் அவள் ஆற்றியிருத்தலும் இங்குச் சொல்லப்பட்ட தலைமக்களுக்கே யன்றி எல்லார்க்கும் உரி யனவாகையால் ஆசிரியர் நப்பூதனார் அவர்பெயர் இங்கெ டுத்துச்சொல்லாமை பற்றி வரக்கடவதோர் இழுக்கு ஒன்று மில்லையென்றுணர்க.

இனி முல்லை என்னும் அகவொழுக்கத்தோடு இயை புடைய புறவொழுக்கம் வஞ்சி என்பதாம்; "வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும். வஞ்சி என்பது ஓர் அரசன் வேற்றோர் அரசன் நாடுகைப் பற்றும்பொருட்டுப் படையெடுத்துச்செல்வது. வஞ்சித்திணை முல்லைத்திணைக்குப் புறனானவாறு எங்ஙனமெனின்; மனைவி தன் காதலனைப்பிரிந்து மனையின் கண் இருப்பதுபோல அவள் கணவனும் பாடிவீட்டின் கண் இருப்பான் ஆகலா னும், தலைமகள் வீடு காட்டின் கண் இருப்பதுபோலப்பாடி வீடும் பகைவர் நகர்க்கு அணுகின காட்டின்கண் அமைக் கப்படும் ஆகலானும் முல்லையும் வஞ்சியுந் தம்முள் இயைபு உடைய ஆயின என்க.

இனி நப்பூதனார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர் 'முல்லை' என்னும் அகவொழுக்கத்தினை விரித்துச் செய்யுள் இயற்று

கின்றார் ஆகலின், அதனோடு இயைபுடைய வஞ்சியொழுக்கத்தை அரசன் பகைமேற் சென்று பாசறையிலிருக்கும் இருப்புக் கூறுமுகத்தால் இதன்கண் அமைத்துக்கூறுகின்றார். இவ்வாறு தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு மாறுபடாமல் இவ்வாசிரியர் வேறு பொருளை இதன்கட்பொருத்தி உரைக்கும் நுணுக்கம் மிகவும் வியக்கற்பால தொன்றாம்.

இன்னுந் தாங் கூறல்வேண்டும் முதன்மையான ஒரு பொருளைப் பொறுக்கான சொற்றொகுதியினால் எடுத்துக் கோவையாகத் திரித்து நூற்றுக்கொண்டு செல்லும்போது, அப்பொருளின் இடையே அதனோடு இயைபுடைய வேறோர் பொருளை இணைத்துச்சொல்லுஞ் சமயம் நேருமாயின், பொருளின்பங்கெடாமல் இடன் அறிந்து அதனைப்பிணைப்பது நல்லிசைப்புலவரிடத்துக் காணப்படும் அரியவினைத்திறமையாகுமென்பது அறியற்பாற்று. இவ்வரியவினைத்திறமை நப்பூதனார் இயற்றிய இச்செய்யுளின்கண் வெள்ளிடைமலை போல் விளங்கிக்கிடக்கின்றது. 'முல்லை' என்னும் அகவொழுக்கத்தினை விதந்து சொல்லவந்த ஆசிரியர் அதனை முற்றுக்கூறி முடித்தபின், அதனோடு இயைபுடைய அரசன் போர்மேற் செலவான வஞ்சியைக் கூறுவராயின், கற்கின்றவர்க்குப் பின் ஒட்டிச்சொல்லப்படும் வஞ்சி ஒழுக்கத்தினைக் கேட்டலிற் கருத்து ஊன்றாமையே யன்றி, இருவேறு ஒழுக்கங்கள் தனித்தனியே சொல்லப்பட்டும் ஒன்றற்கே உரிய முல்லை என்னும் பெயர் மாத்திரம் சூட்டிய குற்றமும் உண்டாம். அவ்வாறன்றி முல்லைப் பொருளுக்கு நடுவே எங்கேனும் ஓரிடத்திற் பொருத்தமின்றி அவ்வஞ்சிப்பொருளை மாட்டிவிடினுங் கற்போர்உணர்வு சலிப்படையுமாகலின் அதுவுங்குற்றமேயாகும். இனி இக்குறறமெல்லாம் அணுகாமல் இணங்கப்பொருத்துமிடந்தான் யாதோ வெனிற் கூறுதும். எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்ற முதன்மைப்பொருள் முற்றும் முடிவுபெறுமற்காற்பங்கோ அல்லது அரைப்பங்கோ சிறிது கருக்கொண்டு ஓரிடத்திற் கூடிநின்று கற்பார்க்கு,

இனி இஃது எங்ஙனம் முடியும்! எங்ஙனம் முடியும்!" என்று முடிவு அறியும் விருப்பத்தினை எழுப்புவித்து, அவர் அதனை முழுதுங்கற்றுத் துறைபோகும் வண்ணம் அப்பொருள் இடையறுந்து நிற்கும் இடமே பிறபொருளை இணைப்பதற்கு இசைவான சந்து வெளியாம் என்க. அதுபோல இப்பாட்டில் முல்லைப்பொருள் இடையறுந்து நிற்குஞ் சந்து வெளி யாதோவெனிற்கூறுதும்; தலைமகன் கூறிய கார்ப்பருவம் வருதலை உணர்ந்து ஆற்றாமல் அழுது வருந்தும் நங்கைக்கு நற்சொற் கேட்டுவந்த பெருமுது பெண்டிர், "நாங்களும் படைத்தலைவருங்கேட்ட நற்சொல்லால் நின் காதலன் தான் எடுத்துப்போன காரியத்தைவிரைவில்முடித்துத் திரும்பி உன்னுடன் வந்து சேர்வன்; அவன் வரும் வரையில் நீ ஆற்றிக் கொண்டு இருத்தல் வேண்டும்." என்று பல காலுஞ்சொல்லி வற்புறுக்கவும் வற்புறுக்கவும், அவள் அவர் சொற்களைக் கேளாமல் பூப்போன்ற மைதீட்டிய கண்ணினின்றும் நீர் முத்துப்போல் துளித்துளியாய்விழக் கலுழ்ந்து வருந்தினுள் என உரு-வது வரியில் முல்லைப்பொருள் முற்றும் முடிவு பெறாமல் இடையறுந்து நிற்பது காண்க. இப்பாட்டினைக்கற்போர் இவ்வளவில் தாங்கற்பதை நிறுத்தி விடாமல், இங்ஙனம்வருந்திய அப்பெண்மணி பின் எவ்வாறு ஆயினுள் எனப் பின்னும் அறிவதற்கு மிக விழைகுவர்; இங்ஙனம் அவர் முடிவறியும் விழைவால் மேலுங்கற்பதற்கு மன வெழுச்சி மிகுந்து நிற்கும் பொழுது பிறபொருள் இடையே இணைத்துச் சொல்லப்படுமாயினும் அதனால் தாம் சிறிதும் சலிப்படையாமல், அவ்விடைப்பட்ட பொருளையுங்கற்று மேற்சென்று பொருள்முடிவு காண்பரென்பது தெற்றெனவிளங்கும். ஆகவே, இங்ஙனம் முல்லைப்பொருள் இடையறுந்து நிற்கும் இடங்கண்டு அங்கே முல்லைப்பொருளை மறித்து அதனோடு இயைபுடைய வஞ்சிப்பொருளை இடையே கொணர்ந்து நுழைவித்துப், பின் மறிக்கப்பட்ட முல்லைப்பொருளை அ௦-வது வரியிலே "இன் துயில் வதியுநன் காணாள் துயர்உழந்து" என்பதுடன் கொண்டுபோய் இணங்கக்கொளுத்தி ஆசிரியர் இச்செய்

யுளைத் திறம்படநடாத்தும் நுட்பவினையின் அருமைப்பாட்டை உய்த்துணர்ந்து மகிழ்ந்துகொள்க.

இன்னும் இவ்வகப்பொருள் முல்லையொழுக்கத்தினை இவ்வாறு நடாத்திக்கொண்டு சென்று, ௮௮-வது வரியில் "இன்பல் இமிழிசை ஓர்ப்பனள் கிடந்தோள்" என்பதுடன் முடிக்குமிடத்தும் வினைவயிற் பிரிந்த தலைமகன் மீண்டு வந்தமை சொல்லவேண்டுதலின், அங்ஙனஞ்சொல்லப்படும் பொருளையுங் கற்போர் உற்றுநோக்கும் பொருட்டு, 'இவ்வாறு கிடந்தோளுடைய அழகிய செவி நிறைய ஆரவாரித்தன' என்று மேல் ஒட்டப்படுஞ் சொற்றொடரின் பயனிலையான 'ஆரவாரித்தன' என்பதை, முடிக்கப்படும் அகப்பொருளின் இறுதி மொழியான 'கிடந்தோள்' என்பதுடன் சேர்த்தி, அதன் எழுவாயான 'வினை விளங்கு நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே' என்பதைக் கடையிலே நிறுத்தி, அவ்விரண்டற்கும் இடையில் அவன் மீண்டுவந்தமை விளங்கக்கூறி அமைத்தார். முடிக்கின்ற இடத்தற் 'கிடந்தோள் செவிநிறைய ஆலின' என்று உரைப்பின், எவை ஆலின? என்னும் ஆராய்ச்சி தோன்றி மேல்வரும் பொருள் அறிய வேட்கை மிகும் ஆதலால், இவ்வாறு பயனிலையை முன்னும் எழுவாயைப் பின்னுமாக வைத்துப் பிறழக்கூறினார் என்க. இங்ஙனம் பிறழக்கூறுதல் பொருள்வலிவு தோன்றுதற்பொருட்டும், கற்போர்க்கு மேலுமேலும் விழைவுள்ளந் தோற்றுவித்தற்பொருட்டுமாம் என்பது ஆங்கிலமொழியிற் போபின் என்பவர் எழுதிய அரியதோர் அணியிலக்கண நூலினுங் கண்டுகொள்க. இந்நுணுக்கமெல்லாம் அறிந்து செய்யுளியற்றிய நப்பூதனார் பேரறிவும் பேராற்றலும் பெரிதும் வியக்கற்பாலனவாம் என்க.

கிடப்பவும், இதன் கருத்துப்பொருள் இசைவாதல் அறியமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர், செய்யுளில் இடையற்று ஒழுகும் பொருள் ஒழுக்கம் அறிந்து உரை எழுதாமல், ஓர் அடியில் ஒரு சொல்லையும் தொலையிற் கிடக்கும் வேறோர் அடியில் மேலொரு சொல்லையும் தமக்குத்தோன்றியவா றெல்லாம் எடுத்துஇணைத்துத் தாமோர் உரை உரைக்கின்றார். நச்சினார்க்கினியர்க்குமுன்னேயிருந்த நக்கீரர், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர் முதலான உரையாசிரியன்மாராதல், அவர்க்குப்பின்னே யிருந்த பரிமேலழகியார், அடியார்க்கு நல்லார், சிவஞான யோகிகள் முதலியோராதல் இவ்வாறு செய்யுட்களைக் கண்டவாறெல்லாம்அலைத்து உரைஎழுதக் கண்டிலம். மேலும், நச்சினார்க்கினியர் இங்ஙனஞ் செய்யுட்களை அலைத்து நலிந்து பொருள் சொல்லு முறையை ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் தாம் இயற்றிய தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியில் ஆங்காங்கு மறுத்தருளியவாறுங் காண்க. அகன்று கிடக்குஞ் செய்யுட்பொருளை அணுகவைத்துப் பொருத்திச் சொல்வதே தொல்காப்பியனார் கூறிய 'மாட்டு' என்னும் உறுப்பாவதன்றி, செய்யுள் ஒரு பக்கமும் உரை ஒரு பக்கமுமாகவைத்து உரைப்பது அன்றாம் என்பது கடைப்பிடிக்க. அன்றன்று, நச்சினார்க்கினியர் உரைக்கும் உரைப்பொருள் சிறந்ததாகலின், அவர் அவ்வாறு செய்யுட்களை அலைத்துப் பொருள்கூறுதல் குற்றமாகாதெனின்; நன்று சொன்னாய், அவர் எவ்வளவுதான் சிறந்த உரை உரைப்பினும் அது செய்யுட்பொருளைக் கௌவிக்கொண்டு செல்லாமல் வேறுபடுமாயின் அது கொள்ளற்பால தன்று என மறுக்க. செய்யுளுக்கு இசைய உரையெழுதல் வேண்டுமேயன்றி, உரைக்குஏற்பச் செய்யுளை அலைத்து மாற்றல்வேண்டுமென்றல் "முடிக்குத்தக்க தலைசெய்துகொள்வேம்" என்பார் சொற்போல நகையாடுவதற்கே ஏதுவாமென்றொழிக. அற்றன்று, செய்யுளியற்றிய புலவரோர் ஒழுங்குமின்றி அவ்வாறு சொற்களையும் பொருள்களையும் சிதறவைத்துப்பாடின

ராகலின் அக்கருத்தறிந்து நச்சினார்க்கினியர் அங்ஙனம் பொருளுரைத்துக்கொண்டார் என்றுமோவெனின்; அறியாது கடாயினாய், உலகவியற்கையும் மக்களியற்கையும் அறிந்து வரிசை வரிசையாக அரும்பொருள் விளங்கித்தோன்றப் பாடும் நல்லிசைப்புலவர் அவ்வாறு ஒரொழுங்குமின்றிப்பாடுவரென்றல் உலகில் எங்குங்காணப்படாமையானும், அது நல்லிசைப்புலமை ஆகாமையானும் அங்ஙனங் சொல்லுதல் பெரியதோர் இழுக்காய் முடியும் என்றுணர்க. அற்றாயின், மிக்க செந்தமிழ்நூற் புலமையும் நுணுகிய அறிவுமுடைய நச்சினார்க்கினியர் அவ்வாறு இணங்காவுரை எழுதியதுதான் என்னையோவெனின்; வடமொழியில் இங்ஙனமே செய்யுட்களை அலைத்து மூலம் ஒருபக்கமும் உரைஒருபக்கமுமாக இணங்காவுரைஎழுதியசங்கராசிரியர் காலத்திற்குச் சிலவருடம் பின்னேயிருந்த நச்சினார்க்கினியர் வடமொழியில் அவர் எழுதிய உரைகளைப் பன்முறைபார்த்து அவைபோல் தமிழிலும் உரைவகுக்கப் புகுந்து தமிழ்ச்செய்யுள்வழக்கின் வரம்பழித்துவிட்டாரென்றுணர்க. வேதாந்த சூத்திரத்திற்குச் சங்கராசிரியர் இயற்றிய பாடியவுரை அச்சூத்திரத்திற்குச் சிறிதும் ஏலாவுரை என்பது, ஆசிரியர் இராமாநுசர் பாடிய உரையானும் தீபாபண்டிதர் திருப்பிய ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்பானும் உணர்க. இனி ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரை பொருந்துமிடங்களினெல்லாம் ஏற்றுக்கோடற்பாலதேயாம் என்பதும், அரிய பெரிய பழந்தமிழ் நூல்கள் விளங்குமாறு விளக்கவுரை விரித்த நச்சினார்க்கினியர் இவ்வாறு ஒரோவிடங்களில் நலிந்துரை எழுதுவதுபற்றி இகழப்படுவாரல்ல ரென்பதும் ஈண்டுவற்புறுத்துகின்றாம். இனி இம்முல்லைப்பாட்டினுரை நச்சினார்க்கினியராற் பெரிதும் செய்யுளை அலைத்து வரையப்பட்டதாகலின், அவருரையின் உதவிகொண்டே இப்பாட்டுக்குச் செவ்வையான வேறோர் புத்துரை பின்னர் எழுதுகின்றாம்; அங்கு அதனைக்கண்டு கொள்க.

பாட்டின் வரலாறு.

இனித் திருமுருகாற்றுப்படை முதலான பாட்டுக்கள் ஒன்பதும் உள்ளோன் ஒரு தலைவனையே குறிப்பிட்டுப் பாடவந்தமையால், இம்முல்லைப்பாட்டிற்குத் தலைவன்பெயர் எழுதப்படவில்லையாயினும், இதற்கும் உள்ளோன் ஒரு தலைவன் உண்டென்பது துணியப்படும். இம்முல்லைப்பாட்டை அடுத்திருக்கின்ற மதுரைக்காஞ்சியும் நெடுநல்வாடையும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக்கொண்டு விளங்கலால், அவற்றை அடுத்திருக்கின்ற இதுவும் அவனையே பாட்டுடைத்தலைவனாகக்கொண்டு செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது ஊகிக்கப்படும். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் தன்னைப்பகைத்து எதிர்ந்த சேரன் சோழன் திதியன் எழினி எருமையூரன் இருங்கோவேண்மான் பொருநன் என்னும் அரசர் எழுவரோடும் போர்புரிதற்பொருட்டுச் சென்றபோது, அவன் மனைவி கொழுநன் பிரிவின்துயரத்தை ஆற்றிக்கொண்டிருந்த அருமையும், அவன் அவ்வரசரையெல்லாம் வென்று தான்சொன்னவண்ணங் கார்ப்பருவத் துவக்கத்தில் மீண்டுவந்தமையும் கண்டு நப்பூதனார் இதனைப்பாடினாரென்பது புலப்படும். இவ்வாறே நெடுநல்வாடையினும் ஆசிரியர்நக்கீரனார், நெடுஞ்செழியன் மனைவி அவனைப் பிரிந்து வருந்திய துன்பத்தினை விரித்துச்,

> "செம்முகச் செவிலியர் கைம்மிகக்குழீஇக்
> குறியவும் நெடியவும் உரைபல பயிற்றி
> இன்னே வருகுவர் இன்துணையோரென
> முகத்தகை மொழியவும் ஒல்லாள் மிகக்கலுழ்ந்து
> உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி நெடிதுயிரா
> மாயிதழ் ஏந்திய மலிர்து வீழ் அரிப்பனி

செவ்விரல் கடைக்சண் சேர்த்திச் சிலதெறியாப்
புலம்பொடு வதியும் நலங்கிளர் அரிவை"

என்று கூறுதலோடு நப்பூதனார் கூறுவதையும் ஒப்பிட்டு உணர்க.

வாடைக்காலத்தும் வேனிற்காலத்தும் அரசர்கள் போர் மேற்சென்று பாசறைக்கண் இருப்பது பண்டைக்காலத்தமிழ் நாட்டு வழக்கு என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுதலின், வேனிற்காலத்துப் போர்மேற்சென்ற தலைவன் திரும்பி மனையாள்பால் வந்துசேர்தற்குரிய கார்காலத் துவக்கத்திலே பிரிவாற்றியிருந்த தலைவியின் முல்லையொழுக்கத்தைப் பொருளாகவைத்து நப்பூதனார் இம்முல்லைப்பாட்டியற்றினார். திரும்பவுங் கூதிர்காலத்துவக்கத்திலே நெடுஞ்செழியன் தன் மனையாளைப்பிரிந்து போர்மேற்செல்லத் தலைமகள் பிரிவாற்றாது வருந்திய பாலை யென்னும் அகப்பொருள் ஒழுக்கத்தைப் பொருளாகவைத்து நக்கீரனார் நெடுநல்வாடை இயற்றினாரென்று பகுத்தறிந்துகொள்க. வேனிற்காலத்திற் பெரும் போர்துவங்கி நடைபெறுகையில் வேனில்கழிந்து கார்ப்பருவந் தோன்றியதாக இருபடைமக்களும் அப்பருவங் கழியுந் துணையும் போர்விட்டிருந்து, மறித்துங் கூதிர்ப்பருவத்தொடக்கத்திலே போர்துவங்குவராகலின், அக்கார்ப் பருவத்திலே அரசர் தம்மனைக்கு மீண்டுவந்துதங்கிப் பின்னருங் கூதிர்ப் பருவத்திலே போரைநச்சிப் போவது இயற்கையாம் என்க.

இனி நெடுஞ்செழியன் தமிழில் வல்லவன், சிறந்த கொடையாளி, அஞ்சாத போராண்மை வாய்ந்தவன் என்பது புறநானூற்றில் அவன் பாடிய "நகுதக்கனரே" என்னுஞ்செய்யுளால் இனிதுவிளங்கலானும், தமிழ்ப்புலவர்பலரைச் சேர்த்துவைத்துத் தமிழை வளம்படுத்தவந்தான் என்பது மதுரைக்காஞ்சி முதலியவற்றால் தெரிதலானும் இவனையும் இவன் கற்புடைமனைவியையுஞ்சிறப்பித்துப் புலவர் பலர் பாடினாரென்பது துணிபு. அற்றேல், இதில் அவ்வரசன் பெயர் சொல்லப் படாமை என்னையெனின்; அகப்பொருளொழுக்கம் பயின்று.

வருகின்ற இதன்கண் அவ்வாறு ஒருதலைமகன் பெயர் சுட்டிச்சொல்லப்பட மாட்டாதென முன்னரே காட்டினோம்; இன்னும் நெடுநல்வாடையுள்ளும் தலைவன்பெயர்குறித்துச்சொல்லப்படாமை காண்க.

இனி நண்பர் திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளையவர்கள் தாம் எழுதிய முல்லைப்பாட்டுரையில் இச்செய்யுள் இல்லோன்றலைவனுகையைத்துக் கற்பிதமாக இயற்றப்பட்டதென்று உரை கூறினார். பத்துப்பாட்டு சிலப்பதிகாரம் முதலிய அரும்பெருந்தமிழ்நூல்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இல்லது புனைந்து கூறுங் கற்பிதவழக்குத் தமிழில் இல்லை என்றற்கு அக்காலத்து இயற்றப்பட்ட நூல்களே சான்றாதலின் அவர் கூறியது பொருந்தாவுரை என்க. அற்றாயின், நச்சினார்க்கினியருரையில் இல்லோன் தலைவனாகவரும் புனைந்துரைவழக்குச் சொல்லப்பட்டதன்றோவெனின்; அங்ஙனம் அருகிவருவதுஞ் செய்யுள்வழக்கேயாம் பொய்யென்று களையப்படாது என்று விதிக்கும்பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டதே யல்லாமல், அக்காலத்து அங்ஙனம் நூல்செய்தல் உண்டென்பதூஉம் அதனாற் பெறப்பட்டதில்லையென்றொழிக.

செய்யுட்பொருள் நிகழும் இடம்.

௮௬-வது வரியிற் காண்க.

இனிப் பாட்டுடைத்தலைவியிருக்கும் இடம் உல்லாசமான முல்லைநிலக் காட்டில் மிகவும் அழகிதாகக்கட்டப்பட்ட எழ்அடுக்கு மாளிகையாம். பரியமரங்கள் நெருங்க அடர்ந்து தண்ணிழல் பயப்பதும், காட்டுக் கோழிகள் பேட்டுடனுங் குஞ்சுடனும் முல்லைக் கொடிகள் பிணைந்து படர்ந்த பந்தரின் கீழ்ச் செல்லவும், புள்ளினங்கள் செய்யும் ஓசையன்றி வேற்றொலி விரவாமல் தனித்து மிகச்சிருங்காரமாய் விளங்கும் முல்லைக்காடு காமஇன்பம் நுகருந் தலைமக்கட்குக் கழிபெருஞ் சுவைமிகுக்குஞ் சிறப்புடைமையால் பழைய நாளிற் பெருஞ்

செல்வவளம் வாய்த்தோர் அங்கு மாளிகை அமைத்து அதில் வாழ்தல் வழக்கம்.

உ௪-முதல் ௭௯-வது வரிகாறுங் காண்க.

இனித்தலைமகளைப்பிரிந்து வினைமுடிக்கப்போன தலைமகன் இருக்கும் இடம்: பகைவர் நகரத்தைச்சூழ்ந்து அரணாயிருக்கும் முல்லைக்காட்டிற் பாடிவீடு என்க முற்கால இயற்கைப்படி அரசர் தம்நகரத்திற்குக் காவலாக மதில் அகழி,பாலைவெளி முதலியவற்றை அரணாக அமைத்ததேயன்றி அவற்றிற்கும்புறத்தே அடர்ந்த காடுகளையும் காவலரணாக வைப்பர் இவ்வாறு சமைக்கப்பட்ட பகைவரது காட்டிற்சென்று பாட்டுடைத் தலைவன் பாசறையிலிருக்கும் இருப்புச் சொல்லப்படுகின்றது.

செய்யுட் பொருள் நிகழுங்காலம்.

௫-௬ வரிகளைக் காண்க.

இனித்தலைமகள் முல்லைநிலத்து மாளிகையில் இருக்குங்காலம் கார்காலத்தில் மாலைப்பொழுது என்க. கார்காலத்து மழைபொழிந்த முல்லைக்கானம் மரங்கொடி செடிகளில் இலைகள் நீரைத்துளிப்பப், பறவைகள் ஆணும் பெண்ணுமாய் இன்பம் நுகர்ந்து கூடுகளில் ஒடுங்கிக் கிடப்ப,வானத்தில் கரிய முகில்கள் பரவி எங்கும் மப்பும் மந்தாரமுமாய் இருப்ப, அதனோடு மங்கல் மாலையுஞ் சேர்ந்து மழைகாலத்தின் இயல்பை மிகுதிப்படுத்தித் தோன்றும்போது தனியளாய் இருக்குந் தலைவிக்கு ஆற்றாமை மிகுதலும், கணவன் சொற்றவறாமல் அவள் அதனைப் பொறுத்து இருத்தலும், அங்ஙனம் இருப்போளுக்குக் கழிபேர் உவகை தோன்றத் தலைவன் மீண்டுவருதலும் போல்வன எல்லாம் இசைவாய் நடைபெறுதற்கு இக்காலம் பெரிதும் ஏற்புடைத்தாதல் காண்க.

௫௦-வது வரியைக் காண்க.

இனித்தலைமகன் பாசறைவீட்டில் இருக்குங் காலம் வேனிற்காலத்து இறுதி நாளில் இடையாமம் என்க. வேனிற் காலத்துப் பகைவயிற் பிரிந்த தலைமகன் வெஞ்சுடர் வெப்பந் தீர நால்வகைப்படையும் நீரும் நிழலும் பெறும் பொருட்டுக் கான் யாறு ஓடும் (௨௪-வது வரி) காட்டில் தங்கிப் பகைவரோடு போர் இயற்றுங் காலமும் அதுவேயாம் என்க. இப் பாட்டில் அவன் பெரும்பான்மையும் போர்வினை முடித்து அவ்வேனிற் காலத்தின் கடைநாள் இரவில் பாசறையில் இருக்கும் இருப்பும், மற்றை நாள் தொடங்கும் கார்காலத்தில் அவ்வினையினை முற்றும் முடித்து இரவு கழிய வருநாள் மாலைப் பொழுதில் மீண்டு தன் தலைவிபாற் சென்றமையுஞ் சொல்லப்படுகின்றன. இப்பொருள் அறியமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில் தலைவன் பாசறையிருப்புக்குங் கார்காலம் உரித்தென்று உரை கூறினார்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "கூதிர்வேனில் என்றிருபாசறைக், காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும்" என்பதனால் குளிர்காலத்துப் பாசறையும் வேனிற்காலத்துப் பாசறையும் என இரண்டே உடம்படுதலானும், தலைமகட்குக் கார்ப்பருவங் குறித்துவந்த தலைமகன் அதுகண்டவளவானே தான்எடுத்துக்கொண்ட வினை முடித்து மீளுவான் என்பது அவர்க்கும் உடம்பாடாதலானும், இச்செய்யுள் செய்கின்ற நப்பூதனார்க்கும் அதுவே கருத்தாகலானும், போர்வினைக்கு மிகவும் இடையூறு பயப்பதான கார்காலத்தில் இருபடைமக்களும் போர்விட்டிருத்தலே உலக வியற்கையாதலானும் அவர் பாசறையிருப்பிற்குக் கார்காலமும் உரியதென்றது பொருந்தாதென மறுக்க. எடுத்தவினை முடியாதாயின் அதனை இடைப்பட்ட கார்காலத்தில் விட்டிருந்து, திரும்பவுங் கூதிர்காலத்தே அதனைத் துவங்கி நிகழ்த்துவர் என்றறிக.

நப்பூதனார்

இயற்றிய

முல்லைப் பாட்டு.

நனந்தலை யுலகம் வளைஇ நேமியொடு
வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர் செல நிமிர்ந்த மாஅல் போலப்
பாடிமிழ் பனிக்கடல் பருகி வலனேர்பு
(௫) கோடு கொண் டெழுந்த கொடுஞ்செல வெழிலி
பெரும் பெயல் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை
யருங்கடி மூதூர் மருங்கிற் போகி
யாழிசை யினவண் டார்ப்ப நெல்லொடு
நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை
(௰) யரும்பவி ழலரி தூஉய்க்கை தொழுது
பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்
சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றி
னுறுதுய ரலமர னோக்கி யாய்மக
ணடுங்கு சுவ லசைத்த கையள் கைய
(௰௫) கொடுங்கோற் கோவலர் பின்னின் றுய்த்தர
வின்னே வருகுவர் தாய ரென்போ
ணன்னர் நன்மொழி கேட்டன மதனா
னல்ல நல்லோர் வாய்ப்புட் டெவ்வர்
முனைகவர்ந்து கொண்ட திறையர் வினைமுடித்து
(௨௰) வருத றலைவர் வாய்வது நீநின்
பருவர லெவ்வங் களைமா யோயெனக்
காட்டவுங் காட்டவுங் காணாள் கலுழ்சிறந்து
பூப்போ லுண்கண் புலம்புமுத் துறைப்பக்
கான்யாறு தழீஇய வகனெடும் புறவிற்
(௨௫) சேணாறு பிடவமொடு பைம்புத லெருக்கி

வேட்டுப் புழை யருப்ப மாட்டிக் காட்ட
இடுமுட் புரிசை யேமுற வளைஇப்
படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி
யுவலைக் கூரை யொழுகிய தெருவிற்
(௩௰) கவலை முற்றங் காவனின்ற
தேம்படு கவுள சிறுகண் யானை
யோங்குநிலைக் கரும்பொடு கதிர்மிடைந் தியாத்த
வயல்விளை யின்குளகு உண்ணாது நுதறுடைத்
தயினுனை மருப்பிற் றங்கையிடைக் கொண்டெனக்
(௩௫) கவைமுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றிக்
கல்லா இளைஞர் கவளங் கைப்பக்
கற்றோய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
முக்கோ லசைநிலை கடுப்ப நற்போ
ரோடா வல்விற் றூணி நாற்றிக்
(௪௰) கூடங் குத்திக் கயிறுவாங் கிருக்கைப்
பூந்தலைக் குந்தங் குத்திக் கிடுகுநிரைத்து
வாங்குவில் லரண மரண மாக
வேறுபல் பெரும்படை நாப்பண் வேறோர்
நெடுங்காழ்க் கண்டங் கோலி யகநேர்பு
(௪௫) குறுந்தொடி முன்கைக் கூந்தலஞ் சிறுபுறத்
திரவுபகற் செய்யுந் திண்பிடி யொள்வாள்
விரவுவரிக் கச்சிற் பூண்ட மங்கையர்
நெய்யுமிழ் சுரையர் நெடுந்திரிக் கொளீஇக்
கையமை விளக்க நந்துதொறு மாட்ட
(௫௰) நெடுநா வொண்மணி நிழத்திய நடுநா
ளதிரல் பூத்த வாடுகொடிப் படாஅர்
சிதர்வர லசைவளிக் கசைவந் தாங்குத்
துகின்முடித்துப் போர்த்த தூங்க லோங்குநடைப்
பெருமூ தாள ரேமஞ் சூழப்
(௫௫) பொழுதளந் தறியும் பொய்யா மாக்க
டொழுதுகாண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி
யெறிநீர் வையகம் வெலீஇய செல்வோய்நின்

குறுநீர்க் கன்ன லினைத்தென் றிசைப்ப
மத்திகை வளைஇய மறிந்துவீங்கு செறிவுடை
(௬௰) மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்
புலித்தொடர் விட்ட புனைமா ணல்லிற்
றிருமணி விளக்கங் காட்டித் திண்ஞா
ணெழினி வாங்கிய வீரறைப் பள்ளியு
(௬௫) ளுடம்பி னுரைக்கு முரையா நாவிற்
படம்புகு மிலேச்ச ருழைய ராக
மண்டமர் நசையொடு கண்படை பெறாஅ
தெடுத்தெறி யெஃகம் பாய்தலிற் புண்கூர்ந்து
பிடிக்கண மறந்த வேழம் வேழத்துப்
(எ௰) பாம்புபதைப் பன்ன பரூஉக்கை துமியத்
தேம்பாய் கண்ணி நல்வலந் திருத்திச்
சோறுவாய்த் தொழிந்தோ ருள்ளியுந் தோறுமிபு
வைந்நுனைப் பகழி மூழ்கலிற் செவிசாய்த்
துண்ணா துயங்கு மாசிந் தித்து
(எ௫) மொருகை பள்ளி யொற்றி யொருகை
முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி நெடிது நினைந்து
பகைவர்ச் சுட்டிய படைகொ ணோன்விர
னகைதாழ் கண்ணி நல்வலந் திருத்தி
யரசிருந்து பனிக்கு முரசுமுழங்கு பாசறை
(அ௰) யின்றுயில் வதியுநற் காணா துயருழந்து
நெஞ்சாற்றுப் படுத்த நிறைதபு புலம்பொடு
நீடுநினைந்து தேற்றியு மோடுவளை திருத்தியு
மையல் கொண்டு மொய்யென வுயிர்த்து
மேவுறு மஞ்ஞையி னடுங்கி யிழைநெகிழ்ந்து
(அ௫) பாவை விளக்கிற் பரூஉச்சுட ரழல
விடஞ்சிறந் துயரிய வெழுநிலை மாடத்து
முடங்கிறைச் சொரிதரு மாத்திர ளருவி
யின்ப லிமிழிசை யோர்ப்பனள் கிடந்தோ

ளஞ்செவி நிறைய வாலின வென்று பிறர்
(கூ௰) வேண்டுபுலங் கவர்ந்த வீண்டுபெருந் தானையொடு
விசயம் வெல்கொடி யுயரி வலனேர்பு
வயிரும் வளையு மார்ப்ப வயிர
செறியிலைக் காயா வஞ்சன மலர
முறியிணர்க் கொன்றை நன்பொன் காலக்
(கூ௫) கோடற் குவிமுகை யங்கை யவிழத்
தோடார் தோன்றி குருதி பூப்பக்
கான நந்திய செந்நிலப் பெருவழி
வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகிற்
றிரிமருப் பிரலையொடு மடமா னுகள
(௱) வெதிர்செல் வெண்மழை பொழியுந் திங்களின்
முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழியத்
துனைபரி துரக்குஞ் செலவினர்
வினைவிளங்கு நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே.

பொருட்பாகுபாடு.

க-முதல் சு-வரிகள். கார்கால வருணனை.

கார்காலம் இப்போதுதான் தொடங்கியதாகலின் கரிய மேகம் மிகவும் நீரைப் பொழிந்தது. 'பெரும்பெயல்' என்பது கார்காலத் தொடக்கத்திற் பெய்யும் முதற் பெயல், இதனைத் 'தலைப்பெயல்' என்றுஞ் சொல்லுவர். இங்ஙனம் முதற் பெயல் பொழிந்துவிட்ட நாளின் மாலைக்காலம் முதலிற் சொல்லப்பட்டது. தலைவன் குறித்துப்போன கார்ப் பருவம் வந்தது என்பதனை அறிந்த தலைவி அவன் வருகையை நினைந்து மயங்கி இருத்தலும், அவ்வாறு இருப்போள் மயக்கந் தீர அவன் மீண்டு வருதலும் இப்பாட்டின்கட் சொல்லப்படுதலின் அவற்றிற்கு இசைந்த கார்ப்பருவ மாலைப் பொழுதை முதலிற்கூறினார் என்றறிக.

எ-முதல் உசு-வரிகள்.

தலைமகள் தனிமையும் அவளது பிரிவாற்றாமையும். வேனிற்காலத் தொடக்கத்திலே தன் காதலன் பகைவயிற் பிரியப்போகின்றான் சொன்னவண்ணங் கார்ப்பருவம் வந்தும் அவன் வந்திலாமையின் தலைமகள் பெரிதும் ஆற்றாளாகின்றாள். அதுகண்டு ஆண்டின் முதிர்ந்த பெண்டிர் அவளை ஆற்றுவிக்கும்பொருட்டுத் தம்மூர்ப்பக்கத்தேயுள்ள மாயோன் கோயிலிற் போய் நெல்லும் மணங்கமழும் முல்லைப்பூவுந் தூவி வணங்கி நற்சொற் கேட்ப நின்றார்; நிற்ப, அங்கே அருகாமையிலிருந்த மாட்டுக் கொட்டிலில் நின்ற ஓர் இடைப் பெண், புல்மேயப்போன தாய் இன்னும் வாராமையாற் சுழன்றுசுழன்று வருந்துகின்ற ஆன்கன்றுகளைப் பார்த்து 'நீங்கள் வருந்தாதீர்கள், உங்கள் தாய்மார் கோவலரால் ஓட்டப்பட்டு இப்பொழுதே வந்துவிடுவர்' என்று சொல்லிய நற்சொல்லை அம்முது பெண்டிர் கேட்டு வந்து, "அன்னாய்! யாங்கள் கேட்டுவந்த இந் நற்சொல்லானும், நின்காதலன் போகுந்தறுவாயில் அவன் படைவீரர் பாக்கத்திலே கேட்டு

வந்த நற்சொல்லானும் நின்தலைவன் தான் எடுத்துச்சென்ற போர்வினையைக் கடுகமுடித்து இப்போதே வந்துவிடுவான் என்று துணிகின்றோம்; ஆதலால் மாயோய்! நீ வருந்தாதே" என்று அம்முது பெண்டிர் பலகாலும் வற்புறுத்தி ஆற்றுவிக்கவும் ஆற்றாமல் தன் கண்களில் நீர் முத்துப் போல் இடையறாது துளிப்பத் தலைமகள் மிகவும் வருந்துகின்றாள்.

உச-முதல் எஅ-வரி வரையில். பாட்டின் பொருட்காட்சி தலைமகள் பாசறையிலிருக்கும் இருப்புக்கு மாறுகின்றது;

உச-முதல் உஅ-வரையில் பாசறையின் அமைப்பு.

இனி வேனிற்காலத் துவக்கத்திற் பகைமேற் சென்ற தலைவன், பகைவர் தம் நகரத்திற்குக் காவலாக அமைத்த அகன்ற பெரிய காட்டிலுள்ள பிடவஞ்செடிகளையும் பசிய தூறுகளையும் வெட்டி, வேட்டுவர் அரண்களையும் அழித்து, முட்களை மதிலாக வளைத்துக் கடலைப்போல் அகலமான பாடி வீடு அமைத்தமை சொல்லப்படுகின்றது.

உரு-முதல் எக-வரையில். பாடி வீட்டின் அமைதிகளும், தலைமகனுடைய உடம்புநிலை உள்ளநிலைகளும் மிக நுணுக்கமாக எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன,

இனி இங்ஙனம் அமைக்கப்பட்ட பாடி வீட்டினுள்ளே தழைகள் மேல்வேய்ந்த கூரைகள் ஒழுங்காக இருக்குந் தெருவில் நாற்சந்தி கூடும் முற்றத்திலே காவலாக நின்ற யானை கரும்போடு நெருங்கக் கட்டிய நெற்கதிரினையும் அதிமதுரத் தழையினையும் உண்ணாமல் அவற்றினால் நெற்றியைத் துடைத்துக்கொண்டும், கொம்பிலே தொங்கவிட்ட தும்பிக் கையிற் கொண்டும் நிற்றலால் அவ் யானைப்பாகர் அங்குசத் தாற் குத்தியும் வடசொற்களால் அதட்டியும் கவளம் ஊட்டுகின்றார்கள்.

இனி, அப்பாடி வீட்டினுட் பல்வகைப் படைகளும் இருப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட அரண்களையும் அவ்வரண்க

ணுக்கு இடையில் தலைமகனுக்கு ஒரு தனி, வீடு சமைக்கப்
பட்டமையுங் கூறுகின்றார். வலியவில்லை நிலத்திற் சுற்றி
லும் ஊன்றி, அம்புப் புட்டிலை அதில் தொங்கவிட்டுப், பின்
அவ்விற்களையெல்லாங் கயிற்றால் தொடுத்துக்கட்டி வளைத்
துச்செய்த இருக்கையில், நீண்ட குந்தங்கோல்களை ஊன்
றி அவற்றின்பாற் படல்களை நிரைத்துச் செய்த வில்ல
ரணங்களே சுற்றுக்காவலாக அவற்றின்கண் உள்ள பல
வேறு படைகளின் நடுவிலே, தலைவனுக்கென்று பல நிற
முடைய மதில் திரையை வளைத்துச்செய்த வீட்டின் அமைப்
புக் கூறினார். அதன்பின் அங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட தலைமக
னிருக்கையில் அழகிய மங்கைப்பருவத் திளைய பெண்கள் கச்
சிலே கட்டப்பட்ட திண்ணியவாளினை உடையராய் நெய்
யைக் கக்குகின்ற திரிக்குழாயினாலே குறையுந்தோறுந் திரி
யைக் கொளுத்தி எரிதரவண்ணமாய்த் தங்கையில் விளக்கு
ஏந்திக்கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.; குதிரை முதலியன உறங்
குதலின் அவற்றின் கழுத்திலே கட்டப்பட்ட மணியின்
ஓசையும் அடங்கிப்போன நடு யாமத்தில் மெய்காப்பாளர்
தூக்க மயக்கத்தால் அசைந்து அசைந்து காவலாகச் சுற்
றித் திரிகின்றார்கள்; இங்ஙனம் நடுயாமம் ஆதலும், பொ
ழுது அளந்தறிவோர் தலைவன் எதிரே வந்துநின்று வணங்கி
வாழ்த்திக் கடாரத்து நீரிலேயிட்ட நாழிகை வட்டிலாற் பொ
ழுது இவ்வளவாயிற்றென்று அறிவிக்கின்றார்கள்; அதனைக்
கேட்டவுடன் அரசன் எழுந்து, யவனர்களாலே புலிச்சங்கிலி
விட்டு அழகிதாக நிருமிக்கப்பட்ட இல்லின் உள்ளே விளக்
கங்காட்டப்படச் சென்று, வலிய கயிற்றால் இடையிலே திரை
யை மறித்து வளையக்கட்டி முன் ஒன்றும் பின் ஒன்றுமாய்
இரண்டாக வகுக்கப்பட்ட பள்ளிஅறையிற்போய்ப் படுக்கை
யில் அமர்ந்திருக்கின்றான்; அங்ஙனந் தலைவன் பள்ளிகொள்
ளும் உள்ளறையின் முன் திரைக்குப் புறத்தேயுள்ள வெளி
யறையிலே சட்டையிட்ட மிலேச்சரில் ஊமைகள் தலைவன்
பள்ளியறையைச் சூழ்ந்து இருக்கின்றார்கள்; அரசனோ நா

ளைக்குச் செய்யவேண்டும் போரினை மிக விரும்பி அதனாற் படுக்கையில் உறக்கங் கொள்ளானாய் முன் நாட்களில் நடந்த போரிற் புண்பட்ட யானைகளை நினைந்தும், யானையை வெட்டியும் தமக்கு வெற்றியினை யுண்டாக்கியும் இறந்துபோன போர்வீரரை நினைந்தும், அம்பு அழுந்திய வருத்தத்தால் தீனிகொள்ளாமல் காதைச் சாய்த்துக்கொண்டு கலங்குங் குதிரைகளை நினைந்தும் மிகுந்த இரக்கம் உடையோனாய் ஒரு கையை அமளிமேல் வைத்து ஒரு கையினால் முடியைத்தாங்கி இவ்வாறு நீணினைந்து இருக்கின்றான்.

எஉ-முதல் அ௰-வரையில். தலைவன்றுவெற்றியும், அவன் பாசறையில் இனிது உறங்குதலும்.

இனி இவ்வாறு முன்னாளிரவு உறக்கமின்றிக் கவலையோடிருந்த தலைமகன் பின்னாளிற் பகைவரையெல்லாம் வெற்றி கண்டு, தன் வலிய விரலாலே நல்ல வாகைமாலையினைச் சூடிக்கொண்டு, 'நாளை மாலையில் தலைவியைக் காண்போம்' என்னும் மகிழ்ச்சியினால் ஒரு கவலையுமின்றிப் பகையரசர் கேட்டு நடுங்குதற்குக் காரணமான வெற்றி முரசு முழங்கும் தன் பாசறைவீட்டில் இனிது துயில் கொண்டிருக்கின்றான்.

அ௰-முதல் அஅ-வரையில். பாட்டின் பொருட்காட்சி துயரமுற்றே நேறுதலுங் கலந்த நிலையிற் படுத்துக் கிடக்கும் தலைமகளின் முல்லைக்காட்டு யாளி கைக்குத் திரும்பவும் மாறுகின்றது.

இனி இங்ஙனம் பாசறையில் இனிய உறக்கத்திலே கிடக்கின்ற தலைமகனைத் தன் பக்கத்திலே காணாத தலைமகள் அவனிடத்தே தன் நெஞ்சினைப் போக்கி மிக வருந்தும் வருத்தத்தால், முதுபெண்டிர் நற்சொற்கேட்டு வந்து ஆற்றுவிக்குஞ் சொற்களையுங் கேளாமல் வருந்துகின்றவள், "இங்ஙனம் ஆற்றாமே வருந்தினால் அது நம்பெருமான் கற்பித்த சொல்

லைத் தவறியதாய் முடியுங்கொலோ'' என்று நெடுக நினைந்து பார்த்துத் தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டும், கழன்றுவிழுகின்ற வளையைக் கழலாமற் செறித்தும், ஆற்றாமை யுணர்வும் அதனைத் தேற்றுகின்ற உணர்வும் ஒன்றுசேர்தலால் அறிவு மயங்கியும், அவ்வறிவு மயக்கத்தால் பெருமூச்செறிந்து நடுங்கியும், அந்நடுக்கத்தால் செறித்த அணிகலங்கள் சிறிது கழலப்பெற்றும் ஏழடுக்கு மாளிகையில் பாவை விளக்கு எரியக் கூடல் வாயில் நீர் சொரியும் ஓசை காதில்விழ இம்மாலைக் காலத்திற் படுக்கையிற் கிடக்கின்றாள்.

௮௯-முதல் கடைசி வரையில் தலைவன் மீண்டு வருதலும், நாட்டின் மழைகால வருணனையும்.

இனித் தலைமகன் தன் மாற்றாரையெல்லாம் வென்று பகைப் புலத்தைக் கவர்ந்துகொண்ட பெரும்படையோடு வெற்றிக்கொடியை உயரத் தூக்கி ஊதுகொம்பும் சங்கும் முழங்கவும், காசாஞ்செடிகள் நீலமலர்களைப் பூக்கவும், கொன்றைமரங்கள் பொன்போல் மலரவும், காந்தள் அழகிய கைபோல் விரியவும், தோன்றிப்பூச் சிவப்பாக அலரவும், வரகங் கொல்லையில் இளமான்கள் தாவியோடவும், கார்காலத்து முற்றுங் காயினையுடைய வள்ளிக்காடு பின்போகவும் முல்லை நிலத்திலே மீண்டுவரும்போது அவனது தேரிற் கட்டிய குதிரை கனைக்கும் ஓசையானது ஆற்றிக்கொண்டு அங்ஙனம் கிடக்குந் தலைமகள் செவியிலே நிறைந்து ஆரவாரித்தது.

பாட்டின் பொருள் நலம் வியத்தல்.

கடலில் முகந்தநீரைப் பொழிந்துகொண்டே எழுந்து உயர்ந்த கரியமேகத்திற்கு, மாவலிவார்த்த நீர் ஒழுகுங் கையுடன் ஓங்கி வளர்ந்த கரிய திருமாலை உவமை கூறியது மனோபாவகத்திற்கு இசைந்த உவமையாகப் பொருந்தியிருக்கின்றது. நிலத்தில் ஊன்றிய வில்லிலே அம்பறாத்தூணி

யைத் தொங்கவிட்டிருப்பதற்குப் பார்ப்பனத் துறவி காவிக் கல்லில் தோய்த்த உடையைத் தன் திரிதண்டத்திற் றொங்க விட்டிருப்பதை உவமை கூறியது பொருத்தமாகவிருக்கின் றது. இதனால் இவ்வாசிரியர் துறவிகளிடத்துப் பழக்கமுடை யார் என்பதும், துறவொழுக்கத்தில் வேட்கையுடையாரென் பதும் குறிப்பாக அறியப்படும்.

மெய்காப்பாளர் பாடி வீட்டில் இடையாமத்திலே தூக் கமயக்கத்தோடும் அசைந்து திரிதல் பூத்த புனலிக்கொடி படர்ந்த தூறு வாடைக்காற்றில் அசைவதுபோல் இருக்கின் றது என்பதனாலும், காயாமலர் கறுப்பாகவும், கொன்றை பொன்னிறமாகவும், தோன்றி சிவப்பாகவும் இருக்கும் என் பதனாலும், வரகங் கொல்லையில் மான்கள் தாவிக் குதிக்கின் றன, கார்காலத்தில் வெள்ளரிக்கிழங்கு முற்றிவிடுகின்றன என் பதனாலும் இவர் இயற்கைப் பொருள்களைக் கண்டறிவதி னும், அவற்றைத்தாம் கண்டவாறே சொல்வதினும் திறமை மிக்குடையரென்பது இனிது விளங்கும்.

இன்னும் முது பெண்டிர் நற்சொற்கேட்கும்பொருட்டு ஊர்ப்பக்கத்தே திருமால்கோயிலிற் போய் நாழி நெல்லும் முல்லையுந் தூவி வணங்குதலும், குளிர்மிகுதியால் தோளிற் கட்டிய கையுடன் நற்றும் ஓர் இடைப்பெண் ஆன்கன்று கட்குத் தேறுதல் சொல்லுதலும், காட்டிலே பாடிவீடு அமைத் தலும், அப்பாடி வீட்டினுள் நாற்சந்திகூடும் முற்றத்திலே யானைப்பாகர் யானையைக் குத்திக் கவளம் ஊட்டுதலும், வில்லினால் வளைவாக அமைக்கப்பட்ட கூடாரங்களுக்கு இடையிலே அரசனுக்கென்று வண்ணத்திரையினால் வேறோர் வீடு செய்யப்பட்டிருத்தலும், அவ்வீட்டின் உள்ளே பெண் கள் பலர் கையில் விளக்கு ஏந்தி நிற்றலும், குதிரைமுதலிய வற்றின் கழுத்திற் கட்டிய மணியோசை நடு இரவில் அடங்கி விட்டதும், மெய்காப்பாளர் அரசனிருக்கையைச் சுற்றிக் காவலாகத் திரிதலும், பொழுதறிவோர் கொப்பரை நீரில்

இட்ட நாழிகை வட்டிலைப் பார்த்துவந்து அரசன் எதிரிலே இடையாமம் ஆயிற்று என்றலும், யவனர்களாற் புலிச்சங்கிலி விட்டு மிக அழகிதாக நிருமிக்கப்பட்ட பள்ளியறையுள் அவர்கள் விளக்குக்காட்டச் சென்று அரசன் பள்ளிகொண்டிருத்தலும், அப்போது ஊமை மிலேச்சர் பள்ளியறையைச் சுற்றிக் காவலாக இருத்தலும், படுக்கைமேல் உள்ள அரசன் மறுநாட் போரை விரும்பும் உள்ளத்தோடு தூக்கம் பெறானாய், முன்னாட் போரிற் புண்பட்ட யானை குதிரைகளையும் செஞ்சோற்றுக்கடன்கழித்து இறந்தொழிந்த அரியபோர்வீரரையும் நினைந்து வருந்தி, ஒரு கையை மெத்தையின் மேலும் மற்று ஒரு கையைத் தலையின்கீழும் வைத்துப் படுத்திருத்தலும், தலைமகள் எழுநிலைமாளிகையில் தன் கணவன் வருகையை நினைந்து பிரிவின் துன்பத்தை ஆற்றிக்கொண்டு பதுமையின் கையிலுள்ள விளக்கானது எரிய மாளிகையின் கூடல்வாயிலிலே வந்துவிழும் நீர்த்திரள் ஒலிப்ப மயில்போற் படுத்திருத்தலும், அப்போது தலைவன் தன் தேரினை விரைவாகச் செலுத்திக்கொண்டு காட்டிலே வருதலும் நாம் நேரே காண்கின்றதுபோலவும், படம் எழுதி நங்கண்ணெதிரே காட்டினாற்போலவும் மிக்க அழகுடன் சொல்லப்படுதல் காண்க.

இனி இவ்வாசிரியர் தாம் புனைந்துரைக்கும் பொருள்களின் உள்ளே நுழைந்து அவற்றை விரிவாகப்புனைந்துரைக்கின்றாரென்பதும் ஈண்டு அறியற்பாற்று; இவ்வியற்கை பத்துப் பாட்டுக்கள் இயற்றிய புலவர் எல்லாரிடத்தும் பொதுவாகக் காணப்படுவதொன்றாம். ஆயினும், இவரை யொழிந்த ஏனைப்புலவரெல்லாரும் நம் மனோபாவக வுணர்ச்சி சலிப்படையா வண்ணம் விரித்துப் புனைந்து சொல்லுதற்கு இசைந்த நன்பொருள்களையே விரித்துரைக்கின்றார்கள்; மற்று இவரோ புனைந்துரை விரிப்பதாற் சுவையுண்டாகாத ஒரோவொன்றனையுஞ் சிறிது அகலவிரித்துக் கூறுகின்றார்; பாடிவீடு அமைக்கப்பட்ட தன்மையினை இவர் இன்னுஞ் சிறிது சுருக்கிக் கூறியிருந்தால் இப்பாட்டு இன்னும் பொருட்சுவை முதிர்ந்து

விளங்கும். திருமுருகாற்றுப்படை முதலான எனைச்சில பாட்டுக்களுக்கு இம்முல்லைப்பாட்டு இவ்வாற்றால் ஒருசிறிது தாழ்ந்தது போலுமெனை அவைதம்மை ஒப்புநோக்கிக் கற்பார்க்கு ஒரு காற்றோன்றினுந் தோன்றும். என்றாலும் இப்பாட்டின்கட் கண்ட பொருட்கோவை நினைக்குந்தோறும் இன்பம் பயக்கும் விழுப்பம் வாய்ந்து மிளிர்கின்றது.

பாவும் பாட்டின் நடையும்.

இனி இச்செய்யுள் நேரிசை அகவற்பாவாற் செய்யப்பட்ட தொன்றாம். இதில் ஒவ்வோர் அடியும் நான்கு சீர்களான் வகுக்கப்படும்; ஒவ்வொரு சீரும் இரண்டசைக்குக் குறையாமலும் மூன்றசைக்கு மேற்படாமலும் வரும்; புலவன் தான்கருதிய அரும்பொருள்களையெல்லாம் வருத்தமின்றி இலேசாகவெளியிடுவதற்கு இவ்வகவற்பாவினும் இசைவானது பிறிதில்லை. எதுகை யின்பமும் மோனையின்பமும் தோன்ற இயைந்து நிற்குஞ் சொற்கள் மற்றைப்பாஷைகளிற் போலாது தமிழில் மிகப்பெருகியிருந்தாலும், அவ்வெதுகைநயம் மோனைநயங்களையே பெரிதும் நோக்காது பழைய தமிழ்ப்புலவர்களெல்லாரும் பொருள் சென்றவழியே சொற்கள்நிரம்பச் செய்யுட்கள்பலவும் இயற்றுவாராயினர். பொருளொழுங்குமுதிரத் தங் கருத்துக்களை இணக்கிவைத்துச்செல்லும்போது ஆங்காங்கு இடர்ப்பாடின்றி எளிதாகத் தோன்றும் எதுகைமோனைகளையே அமைப்பார்; எதுகை மோனைகளுக்கு ஏற்பப் பொருள்பொருத்துவாரல்லர். பிற்காலத்தில் அகவற்பாப்பாடின புலவர் பெரும்பாலும் ஒவ்வோரடியிலும் முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் எதுகைபொருந்தத் தொடுத்தார்கள்; சிலர் இவ்விரண்டு அடிகள் முதற்சீர் எதுகை இணையக்கொளுவினர். அவர் செய்த அப்பாட்டுக்கள் எல்லாம் முதலிலிருந்து இறுதிவரையில் ஒரே ஓசையாய் நடந்துகேட்பார்க்கு வெறுப்புணர்வினைத் தோற்றுவியாநிற்கின்றன.

மற்றுப்பண்டைக்காலத்துப் புலவரின் அகவற்பாட்டுக்களோ பொருள் இயைபுக்கு இணங்க ஓசை மாறி மாறி நடத்தலின் கேட்பார்க்குக் கழிபேர் உவப்புணர்வினைப் பயந்துநிற்கின்றன. இவ்வாசிரியர் நப்பூதனார் சில அடிகளில் முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் எதுகைபொருத்தியும், வேறுசிலவற்றில் முதலும் நான்கும் எதுகை பொருந்தச்செய்தும், மற்றுஞ்சில அடிகள் இரண்டிரண்டாய் முதற்சீரில் அவ்வாறு எதுகைபொருந்தவைத்தும், பின்னுஞ்சிலவற்றில் அதுதானுமின்றியும் பல வகையால் ஓசையின்பம் மாறி மாறி வரத்தொடுத்தார். இன்னும் ஆங்காங்கு அமைக்கப்படும் பொருளுக்கு இணங்க அடிகள் மெதுவாகவும், விரைவாகவும், இடையிடையே தெற்றுப்பட்டுஞ் செல்கின்றன. பாடிவீடு இயற்றும் இடத்தில் ஓசை தெற்றுப்பட்டுச் செல்கின்றது; அரசன் பாசறையினுள் இருக்கும்நிலையைச் சொல்லுமிடத்து ஓசைமெதுவாகநடக்கின்றது; அவன் மீண்டு விரைந்துவருமிடத்து விரைந்துபோகின்றது. இவையெல்லாம் அறிவு ஒருங்கி உணர்க.

இனி இப்பாட்டினுள் இடைச்சொற்களையும் வேற்றுமையுருபுகளையும் நீக்கி எண்ணப்பட்ட சொற்கள் சிறிதேறக்குறைய ஐந்நூறு சொற்களாகும்; இவற்றுள் முன்வந்த சொல்லே பின்னும் வருமாயின் பின்வந்தது எண்ணப்படவில்லை. இவ்வைந்நூறு சொற்களுள் நேமி கோவலர் படிவம் கண்டம் படம் கணம் சிந்தித்து கடகம் முரசு விசயம் அஞ்சனம் என்னும் பதினொன்றும்வடசொற்கள்; யவனர் மிலேச்சர் இரண்டும் திசைச்சொற்கள்; ஆகஇதனுட்காணப்பட்ட பிறமொழிச் சொற்கள் பதின்மூன்றேதாம். எனவே இப்பாட்டினுள் நூற்றுக்கு இரண்டு அல்லது மூன்றுவிழுக்காடு பிறசொற்கள் புகுந்தன என்றறிக; ஏனையவெல்லாந் தனிச்செந்தமிழ்ச் சொற்களாகும்.

இனி இம்முல்லைப்பாட்டை ஏனைஒன்பது பாட்டுக்களோடும் ஒப்பவைத்து நோக்குங்கால் இஃது ஏனையவற்றைப் போல் மிகவுயர்ந்த தீஞ்சுவை நடையினதாகக் காணப்ப

டவில்லை யென்பது தோன்றுகின்றது. பொருநராற்றுப் படையில்வந்த,

> “துராஅய் துற்றிய துருவையம் புழுக்கின்
> பாராரை வேவை பருகெனத் தண்டிக்
> காழிற் சுட்ட கோழூன் கொழுங்குறை”

என்னும் அடிகளின் இனிமை கனிந்த நடைபோலாவது, மதுரைக்காஞ்சியிற் போந்த,

> “மழைதொழி லுதவ மாதிரங் கொழுக்க
> ஆழ்ந்த குழும்பில் திருமணி கிளர
> எழுந்த கடற்றின் நன்பொன் கொழிப்ப”

என்னும் அடிகளின் தேனொழுகும் அரியநடைபோலாவது இழுமென் னோசையுடன் தித்திப்பாக எழுதப்பட்ட ஓரடியை யாவது இம்மூலப்பாட்டிற் காண்டல் அரிது; இவ்வினைய வற்றைநோக்கப் பெரும்பாலும் எங்கும் வல்லென்ற ஓசை யுடையதாயிருக்கின்றது. சொல்லின் கொழுமை ஏனைப்பாட் டுக்களிற்போல இதன்கண் மகமுதிர்ந்து தோன்றாமையின், இது தன்னைக்கற்பார்க்கு ஏனையபோல் மிக்க சொல்லின்பம் பயவாதென்று கருதுகின்றாம். இப்பாட்டின் நடையினால் இதனை யியற்றிய ஆசிரியர் நப்பூதனார் துறவொழுக்கமும், வல்லென்ற இயல்பும், அறிவாழமும், மக்கமணவமைதியும் உடையாரென்பது குறிப்பாக அறியப்படும்; காட்டிடத்தை யும், மழைகாலத்தையும், தலைவிதனிமையையும் பொருளாகக் கொண்டு இச்செய்யுள் யாத்தமையானும், துறவோர் கருவி களை உவமைப்படுத்துக் காட்டுதலானும் அவையே இவர் குண மாமென்பது தெளியப்படும்.

இப்பாட்டின்கட் காணப்பட்ட பண்டைக்காலத்தமிழ ரின் வழக்கவொழுக்கச் சரித்திரக் குறிப்புக்கள்.

இனி இப்பாட்டினால் பண்டைக்காலத்தமிழரின் வழக்க வொழுக்கங்கள் சில அறியப்படுகின்றன. இனி நிகழும் நிகழ்ச்சி

களை நிமித்தங்கேட்டு அறியலாம் என்று நம்பினர். பகைவர் மேற்சென்ற அரசர் காட்டிற் பாடிவீடு அமைப்பது வழக்கம். யானைப்பாகர் யானைகளை வடநாட்டுச் சொற்களால் பழக்கிவந்தனர். அரசன் போர்மேற் செல்லும்போது பெண்களும் வாள்வரிந்த கச்சுடனே சென்று பாடிவீட்டில் அவனை உபசரித்தனர். கடாரத்து நீரிலே இட்ட நாழிகை வட்டிலாற் பொழுது அறிந்துவந்தனர். கிரீசு முதலான அயல்நாடுகளிலுள்ள யவனர் என்னுஞ் சிற்பிகளை வரவழைத்து அருமை மிக்க பலசிற்பவேலைகள் செய்து வந்தனர். இவ்வாறே சீவகசிந்தாமணியிலும் "தம்புலன்களால் யவனர் தாட்படுத்த பொறியே" என்று இவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டமைகாண்க. மிலேச்சதேசத்திலுள்ள ஊமைகளை வருவித்துத் தமிழஅரசர் தம் பள்ளியறைக்கு அவர்களைக் காவலாகஇருத்தினர்; ஊமைகள் அல்லாரை அங்குவைப்பின் அரசன் பள்ளியறைக்கண்ணவான மறைபொருள் நிகழ்ச்சிகளை அவர்கள் வெளிவிடுவரெனவும், ஒருவரோடொருவர் சிற்சிலபொழுது கூடி முணுமுணுவென்று பேசுதலுஞ் செய்வராதலால் அதனால் அரசன் துயில்கெடுமெனவும் கருதிப்போலும் ஊமைகள் அங்ஙனம் பள்ளியறைக் காவலராக இருத்தப்படுவாராயினர்! இன்னும் எழுநிலைமாளிகை முதலான உயர்ந்த கட்டிடங்களும், இன்பம்நுகர்தற் குரிய பலவகையான அரும்பண்டங்களும், யானை தேர் குதிரை காலாள் முதலான நால்வகைப்படைகளும் பிற வளங்களும் பழந் தமிழ்நாட்டுமன்னர் உடையராய் இருந்தன ரென்பதும் பிறவும் இனிது விளங்குகின்றன.

விளக்க உரைக் குறிப்புகள்.

இம்முல்லைப்பாட்டிற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர் இப்பாட்டுச்சென்றவழியே உரை உரையாமல், தம் உரைக்கிணங்கப் பாட்டைஇணக்குவான் புகுந்து தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாஞ் சொற்களை அலைத்தெடுத்து ஓர் உரை எழுதுகின்றார். இங்ஙனம் எடுத்து உரை எழுதுவனவெல்லாம் 'மாட்டு' என்னும் இலக்கணமாமெனை அதனியல்பைப்பிறழ உணர்ந்து வழுவினாரென்பதனை முன்னரேகாட்டினாம்; ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. இனி இங்கு அவர் உரையினை ஆங்காங்கு மறுத்துச் செய்யுட்பொருள் நெறிப்பட்டொழுகும் இயற்கை நன்முறைகடைப்பிடித்து, வேறோர் புத்துரை விளங்கும் வண்ணஞ் சிலஉரைக்குறிப்புக்கள் தருகின்றாம் காண்க.

(௧-௬ வரிகள்) அகன்றகையிலே நீர் ஒழுக நிமிர்ந்ததிருமாலைப்போல உலகத்தை வளைத்துக் கடல்நீரைப்பருகி வலமாக உயர்ந்து மலைச்சிகரங்களில் தங்கி எழுந்தமேகம் முதற்பெயலைப்பொழிந்த மாலைக்காலம் என்க.

கரியநிறம் பற்றியும், உலகமெல்லாம வளைந்த•தொழில் பற்றியும், நீர் ஒழுகாநிற்ப நிமிர்ந்தமைபற்றியும் திருமாலை மேகத்திற்கு உவமைகூறினார். மாவலிவார்த்தநீர் கைகளினின்றுஒழுகத் திருமால் நிமிர்ந்ததுபோல நீரைச்சொரிந்துகொண்டே உயர்ந்தமேகம் என்று உரைக்க.

நனந்தலை-அகன்றஇடம். நேமி-சக்கிரம். வலம்புரி பொறித்த-வலம்புரிச்சங்கை வைத்த. 'மாதாங்கு' என்பதனை 'மால்' என்பதனோடு கூட்டித் 'திருமகளை மார்பில் தாங்கும்மால்' என்று பொருளுரைக்க. பாடுஇமிழ் பனிக்கடல்-முழக்கம் இடும் குளிர்ந்தகடல். கொடுஞ்செலவு - விரைந்துபோதல். சிறுபுன்மாலை-பிரிந்தார்க்கு வருத்தம் விளைக்கும் சிறுபொழுதானமாலை.

(எ-கக) ஊர்ப்பக்கத்தேபோய் நெல்லும்மலருந் தூவிக் கையாற்றொழுது பெரிதுமுதிர்ந்தமகளிர் நற்சொற்கேட்டு நிற்ப என்க.

அருங்கடிமூதூர்-பகைவர் அணுகுதற்கரியகாவல்அமைந்த பழையவூர். யாழ்இசைஇனவண்டு ஆர்ப்ப-யாழின் நரம்பொலிபோல் ஒலிக்கும் ஓரினமானவண்டுகள் ஆரவாரிக்க; இவை தூவும்முல்லைமலரிற்றேனை நச்சிவந்தன. நாழிகொண்ட-நாழிஎன்னும் முகந்தளக்குங் கருவியின் உட்பெய்த. நறுவீ-நன்மணங்கமழும்மலர். முல்லை-முல்லைக்கொடி.

(கஉ-கஎ) அங்ஙனம் அவர்நிற்கின்றவளவில் பசியகன்றின் வருத்தமிக்க சுழலுதலைநோக்கிய ஓர் இடைப்பெண்: 'கோவலர் பின்னேநின்று செலுத்த உம்முடைய தாய்மார் இப்போதே வருகுவர்' என்று சொல்வோளுடைய நற்சொல்லைக்கேட்டனம் என்க.

நடுங்குசுவல் அசைத்தகையள்-குளிரால் நடுங்குந்தோள்களின்மேற் கட்டினகையளாய். கொடுங்கோல்-வருத்துகின்ற தாற்றுக்கோல்.

(கஅ) அதனாலும், நின்தலைவன் படைத்தலைவர் தாஞ் செல்லும்முன்னே நற்சொற்கேட்போர் கேட்டுவந்த நிமித்தச்சொற்களும் நன்றாயிருந்தனவாதலானும் என்க.

நல்லோர்-படையுள் நற்சொற்கேட்டற்குரியோர். வாய்ப்புள்-வாயிற் பிறந்த நிமித்தச்சொல்.

பெருமுதுபெண்டிர் தாங்கேட்டுவந்த நற்சொற்கூறித் தலைமகளை ஆற்றுவிக்குமிடத்துத், தலைமகன் சென்றக்கால் நிகழ்ந்த நன்னிமித்தத்தினையும் உடன் எடுத்துக்காட்டி வற்புறுத்துகின்றார் என்பது இவ்வடியினால் இனிது பெறப்படுகின்றது. பகைவரது மண்கொள்ளச்செல்கின்ற வேந்தன் படைத்தலைவர் இங்ஙனம் ஒருபாக்கத்திலே விட்டிருந்துவிரிச்சிகேட்பரென்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரால் சொல்

லப்பட்டது. இப்பொருள் இவ்வடியினால் இனிது பெறப்படுவதாகவும், இதனை உணராத நச்சினார்க்கினியர் ௧௮-வது வரியிலுள்ள 'நல்லோர்' என்பதனை ௭-வது வரியிலுள்ள 'போகி' என்னும் வினையோடுகூட்டி இடர்ப்பட்டும் இப்பொருளே கூறினார்; அங்ஙனம் இடர்ப்பட்டுக்கூட்டிப் பொருளுரைக்கும்வழிப் பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி கேட்டபொருள் அவரால் உரையின்றி விடப்பட்டது. தலைமகன் குறித்துப் போன கார்ப்பருவவரவினைக் கண்டு ஆற்றாளான தலைமகளை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டுப் பெருமுது பெண்டிரும் விரிச்சி கேட்டுவந்து ஆற்றுவிக்கின்றார் என்பது நப்பூதனார் கருத்தாகலானும், மேலெடுத்துச் செல்லும் வேந்தன் படைத்தலைவர் மாத்திரமே விரிச்சி கேட்டற்கு உரியார் ஏனையோர் உரியரல்லர் என்பது தொல்காப்பியனார்க்குக் கருத்தன்றாகலானும், யாங்கூறும் பொருளாற் பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சிகேட்டலும் படைத்தலைவர் வாய்ப்புளும் இனிது பெறப்படுவதாக அவர் உரையாற் படைத்தலைவர் நன்னிமித்தம் ஒன்றுமே வலிந்து கொள்ளப்படுதலானும் நச்சினார்க்கினியருரை போலியுரை யென்று மறுக்க.

(௧௯-௨௩) 'நின்றலைவன், பகைவர் நாடெல்லாந் திறைப்பொருளாகக் கவர்ந்து கொண்டு, இங்ஙனந்தானெடுத்த போர்வினையை இனிது முடித்து விரைவில் வருதல் உண்மையேயாம்; மாயோய்! நீ நின் துயரத்தை நீக்கு' என்று அவர் வற்புறுப்பவும் வற்புறுப்பவும் தலைமகள் ஆற்றாளாய்க் கலுழ்ச்சி மிக்குக் குவளைப்பூவின் இதழை ஒத்த கண்ணிலே முத்துமுத்தாய் நீர் துளிப்ப வருந்தி என்க.

இனி இங்கு இவ்வாறு உரை கூறுதலை நச்சினார்க்கினியர் மறுக்கின்றார். அவர் கூறிய மறுப்புவருமாறு:— 'முல்லை என்பது காதலனைப்பிரிந்த காதலி அவன் வருந்துணையும் ஆற்றியிருக்கும் ஒழுக்கமாம். நப்பூதனார் இதற்கு 'முல்லைப் பாட்டு' என்று பெயரமைத்தமையால் இதன் கண் அவ்வொழுக்கமே கூறப்படுதல் வேண்டும் என்பது துணிபு; இதற்கு

வேறாகத் தலைவி ஆற்றாமல் வருந்தினாள் என்றல் செய்தல் என்னும் இரங்கல் ஒழுக்கமாம் ஆகலின், இவ்விரங்கல் ஒழுக்கம் போதரப் பெருளுரைத்தல் நூலாசிரியர் கருத்தொடு மாறுமாகலின் இப்பாட்டுக்கு நேரே பொருள் கூறுதலாகாது.' என்று சொல்லிப் பொற்சரிகை பின்னிய நற்பட்டாடையினைத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்துச் சேர்த்துத்தைத்து அவம்படுவார் போல, செய்யுட் சொற்றொடர்களை ஒரு முறையுமின்றித் துணித்துத் துணித்துத் தாம் வேண்டியவாறு பின்னி உரை வரைகின்றார்.

இனி அவர் நிகழ்த்திய தடையினிப் பரிகரித்துரைக்கின்றாம். வேனிற்காலத் தொடக்கத்தில் தலைவன் தான் பிரியும்போது 'யான் கார்காலந் துவங்குதலும் மீண்டுவந்து உன்னுடன் இருப்பேன்; என் ஆருயிர்ப்பாவாய்! நீ அது காறும் நம் பிரிவாற்றாமையால் நிகழுந் துயரைப் பொறுத்திருத்தல் வேண்டும்' என்று கற்பித்த வண்ணமே ஆற்றியிருந்த தலைமகள் அவன் குறித்த கார்ப்பருவம் வரக்கண்டும் அவன் வந்திலாமையிற் பெரிதும் ஆற்றாளாயினாள்; இஃது உலகஇயற்கை. இங்ஙனம் ஆற்றாளாகின்றமை கண்ட பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி கேட்டுவந்து வற்புறுப்பவும் ஆற்றாதுவருந்துந் தலைவி பின் 'நாம் இங்ஙனம் ஆற்றாமை வருந்துகின்றது கணவன் கற்பித்த சொல்லைத் தவறியதாய் முடியும்' என்று நெடுக நினைந்து பார்த்து 'அவர் வருந்துணையும் நாம் ஆற்றுதலே செயற்பாலது' என்று தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு கிடந்தாள் என்பது அஉ-வது வரிமுதல் நன்கெடுத்துக் கூறப்படுதலின், இப்பாட்டின் கண் முல்லையொழுக்கமே விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டதென்பது அறிவுடையார்க்கெல்லாம் இனிதுணரக்கிடந்தது. அற்றன்று, முல்லை யொழுக்கமே பயின்று வருகின்ற இப்பாட்டின்கட் "பூப்போல் உண் கண் புலம்பு முத்துறைப்ப" என்னும் இரங்கற்குரிய அழுகையினைக் கூறுதல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; நன்று கடாயினாய், முன்னும் பின்னுமெல்லாம் முல்லை யொழுக்கமே தொடர்புற்று

வரும் அச்செய்யுளினகத்து இடையே தோன்றிய அவ்விரங்கற் பொருள் பற்றி ஈண்டைக்கு வரக்கடவசாம் இழுக்கு ஒன்றுமில்லை; முழுவதூஉந் தொடர்ந்து அவ்விரங்கற்பொருள் வருமாயினன்றோ அது குற்றமாம். அல்லதூஉம், குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், முல்லை முதலான ஒழுக்கங்கள் நடைபெறும் போதெல்லாம் இடையிடையே தலைவிமாட்டு ஆற்றாமை தோன்றும் என்பதூஉம், அங்ஙனந் தோன்றும் அவ்வாற்றாமை எல்லாம் நெய்த லொழுக்கமாதல் இல்லை என்பதூஉம் 'அகநானூறு', 'கலித்தொகை' முதலிய பண்டை நூல்களினெல்லாங் காணக்கிடத்தலின் இம்முல்லைப்பாட்டினிடையே வந்த அவ் அடிபற்றி ஈண்டைக்காவதோர் குற்றமில்லையென விடுக்க. ஆற்றுவிப்பார் யாருமின்றித் தனியளாயிருந்து கடலைநோக்கியுங் கானலைநோக்கியும் தலைவி இரங்குதலும், பிறர் உள்வழி அவரோடு இரங்கிக் கூறுதலும் நெய்த லொழுக்கமாம் என்பது தொல்லாசிரியர் நூல்களிற் காண்க. ஆற்றுவிப்பார் உள்வழியெல்லாம் நிகழும் ஆற்றாமை 'நெய்தல்' ஆவதில்லையாகலின், இப்பாட்டின் கண்ணும் கணவன் கூறிய சொல்லும் பெருமுது பெண்டிரும் ஆற்றுவித்தற் காரணமாய் நிற்பத் தலைவிமாட்டுத் தோன்றிய ஆற்றாமை இடையேவைத்து மொழியப்பட்டதாகலின், அது நெய்தற் றிணையாதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாமையின் நச்சினார்க்கினியர் நிகழ்த்திய மறுப்புப் போலியாமென்று ஒழிக.

பருவரல்.- மனத்தடுமாற்றம். எவ்வம் - வருத்தம். மாயோள் - வெளிறித் தளுக்காகமலிருங் கரியநிறம் உடையவள்; "மாயோள் முன்கை யாய்தொடி" என்னும் பொருநராற்றுப்படை யடியுரையிலும் இப்பொருளை காண்க. புலம்பு - தனிமை; அது தனித்தனியே இடையற்றுவிழுங் கண்ணீர்த்துளிமேல் நின்றது; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "புலம்பேதனிமை" என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தால் அறிக.

(உ௪ உ௮) மேல் எடுத்துச்சென்ற வேந்தன் படைத் தலைவர் பகைப்புலத்திற்கு அரணாய் அமைந்த முல்லைக்காட்டி லே பிடவஞ்செடிகளையும் பசிய தூறுகளையும் வெட்டி, அங் குள்ள வேடரின் காவற்கோட்டைகளையும் அழித்து, முள்ளா லே மதில் வளைத்து அகலமாய்ச்சமைத்த பாசறை என்க

இங்கே நண்பர் திருச்சிற்றம் பலம் பிள்ளையவர்கள் தாம் எழுதிய முல்லைப் பாட்டு விளக்கவுரையில் பகையரசன் பாடி வீட்டில் இருக்கும் இருப்பும், எடுத்துச்சென்ற வேந்தன் பாடி வீட்டில் இருக்கும் இருப்புமாக இரண்டு பாசறை வருணிப்பு இதன்கட் சொல்லப்பட்டதெனக் கொண்டு சில எழுதினார் கள். நச்சினார்க்கினியர் உரையிலாதல் நப்பூதனார் பாட்டிலா தல் அங்ஙனம் இருவகைப்பாசறையிருப்புச் சொல்லப்பட்ட தில்லாமையால் அவர் கூறியது பொருந்தாவுரை என்க.

கான்யாறு தழீஇய அகல் நெடும்புறவு - காட்டாறு பொ ருந்திய அகன்று நீண்ட முல்லைக்காடு. சேண்நாறு - நெடுந் தூரம் மணங்கமழும்; இவ்வடைமொழியைப் 'பைம்புதல்' என்பதனோடு கூட்டியுமுரைத்தல் ஆம். எருக்கி - வெட்டி. புழை அருப்பம் - வாயில் அமைந்தகோட்டை. 'இடுமுட்புரி சை' முள்இடுபுரிசை எனமாற்றுக; புரிசை - மதில். 'ஏமம் உ.று, ஈறு குறைந்து ஏமுறு எனவாயிற்று; ஏமம் - காவல். படுநீர்ப்புணரி - திரையொலிக்கின்ற கடல்.

(௩௨-௩௬) இப்பாசறையின் உள்ளுள்ள தெருக்களின் நாற்சந்தி கூடும் முற்றத்தில் காவலாகநின்ற மதயானை, கரும் போடுகதிரும் நெருங்கக்கட்டிய அதிமதுரத்தழையினை உண் ணாமல், அவற்றால் தனது நெற்றியைத்துடைத்துக் கொம்பி லே தொங்கவிட்ட தன் புழைக்கையிலே கொண்டு நின்ற தாக, பாகர் பரிக்கோலினாற் குத்தி வடசொற்கூறிக்கவளம் ஊட்ட என்க.

உவலைக்கூரை - தழைகள் வேய்ந்த கூரை; கூடாரத்தில் மறவர் இருத்தற்காக அறை அறையாக வகுத்து மேலே தழை

கள் வேய்ந்திடப்பட்ட கூரைகள் இவை. ஒழுகிய தெரு - இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட கூரைகள் ஒழுங்காக இருக்கும் தெருக்கள். கவலை - நாற் சந்திகூடும் இடம். பாடியினுட்புகுவார் இவ்விடத்திலுள்ள முற்றத்தின்கண் வந்தே பாசறையிலுள்ள தெருக்களுக்குப்போக வேண்டுதலின், அங்கே யானை காவலாக நிறுத்தப்பட்டது. தேம்படுகவுள - மதநீர் ஒழுகுங்கன்னத்தினையுடைய. இன்குளகு - அதிமதுரத்தழை. அயில் - கூர்மை. கவைமுள் கருவி - பிளப்பான முள்ளுள்ள பரிக்கோல். கல்லா இளைஞர் - யானைபழக்குஞ் சொற்களையன்றி வேறு வடசொற்களைக் கல்லாத வாலிசர். கைப்ப - ஊட்ட. (ந. எ-சச) துறவோன் தனது முக்கோலை நாட்டி அதன் கட் காவியுடையைத் தொங்கவிட்டாற்போலப் போரிற் பின்னிடாமைக்கு ஏதுவான வலியவில்லில் தூணியைத் தொங்கவிட்டுப், பின் அவ்விற்களை யெல்லாம் படங்குக்காக ஊன்றிப்பின்னர் அவைதம்மை யெல்லாம் கயிற்றால் வளைத்துக்கட்டிச் செய்த இருக்கையில் குந்தக்கோல்களை நட்டு அவற்றின்பாற் படல்களை வரிசையாகப்பிணைத்து இவ்வாறு இயற்றிய வளைந்த வில்லாலான அரணமே தமக்குக்காவலிடமாக அமைந்த வேறுவேறான பலபெரும் படைகளின் நடுவில், நீண்டகுத்துக் கோல்களோடு சேர்த்துச்செய்த பல நிறம்வாய்ந்த மதிட்டிரையை வளைத்து வேறோர் உள்வீடு அரசனுக்கு என்று எல்லாரும் உடன்பட்டுச் செய்து என்க.

கல் - காவிக்கல். படிவம் - தவவேடம்; "பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோனே" என்னும் பனம்பாரனார் பாயிரச் செய்யுளினும் இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் காண்க. அசைநிலை - இருக்கவைத்ததன்மை; என்றது காவியுடையை. கடுப்ப - போல. தூணிநாற்றி - அம்பறாப்புட்டிலைத் தொங்கவிட்டு. கூடம், கூடாரம், படங்கு என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள். புந்தலைக்குந்தம் - பூச்செதுக்கின தலையையுடைய எறிகோல். இடுகு - படல். நிரைத்து - வரிசையாகவைத்து. காப்பண் - நடு. காழ் - கம்பு, கோல். கண்டம் - கூறு, கூறு

பட்ட நிறத்தினையுடைய திரையை உணர்த்தியது ஆகுபெய ரால்.

(சு௫-சுசு) வாளினைத் தமதுகச்சிலே சேரக்கட்டின மங் கையர் தங்கையிலே விளக்கு ஏந்தி, அது குறையுந்தோறுந் திரிக்குழாயினால் அதனைக்கொளுத்த என்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி மங்கையர் கையிலுள்ள விளக்கி னைத் திரிக்குழாயையுடைய சிற்றூட்கள் கொளுத்த என்று ரைப்பின் 'மங்கையர்' என்னுஞ்சொல் எழுவாய் வினையின்றி நின்றுவற்றுமாகலின் அப்பொருள் பொருந்தா தென்க.

தொடி - கைவளை; இப்பொருட்டாதல் ''கங்கணங் கை வளை யொருபலந் தொடியே'' என்னும் பிங்கலந்தையிற் காண்க. புறம் - முதுகு. இரவைப் பகலாக்கும் வலியபிடி யமைந்த ஒளியுள்ளவாள். விரவு - சேர்ந்த. வரிக்கச்சு - வரிந்து கட்டப்பட்ட இரவிக்கை. குறுந்தொடி யணிந்த முன் கையி னையும் கூந்தலசைந்து கிடக்குஞ் சிறு புறத்தினையு முடைய மங்கையர், வாள் விரவ வரிந்து கட்டின கச்சை யணிந்த மங் கையர், என அடைமொழிகளை இருகாற் பிரித்துக் கூட்டுக. சுடரை - திரிக்குழாய். நந்துதோறும் - குறையுந்தோறும்.

(௫௰—௫௬) மணியின் ஓசையும் அடங்கிய நள்ளிரவில், அசையும் புனலிக்கொடி யேறிய சிறு தூறுகள் துவலையோடு வந்து அசையுங் காற்றினால் அசைந்தாற்போலத் தூக்க மயக் கத்தால் அசைதலையுடைய மெய்காப்பாளர் காவலாகச் சுற் றித் திரிய வென்க.

நெடுநா வெண்மணி - நீண்ட நாக்கினையுடைய வெள் ளியமணி. நிழத்திய - நுணுகிய; அதாவது முன்னுள்ள ஓசை அடங்கிய; இச்சொல் நுணுக்கப்பொருளை யுணர்த்துதல் ''ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய், ஆவயின் நான்கும் நுணுக்கப்பொருள'' என்னுந் தொல்காப்பிய உரியியற் சூத் திரத்திற் காண்க; என்றது குதிரை யானை என்றற் றொடக் கத்தனவும் உறங்குதலின் அவற்றின் கழுத்திற் கட்டிய மணி

யோசையும் அடங்கினமை கூறிற்று; இனிப் பாடிவீட்டின்
கண் எல்லாருந் தொழிலவிதற்குத் தெரிகுறியாக அடித்து
விட்ட மணி யென்றுரைப்பினும் அமையும். 'பூத்த ஆடு அதி
ரற்கொடி' எனச்சொற்களை மாறிக்கூட்டுக. படார் - சிறு
தூறு. செர் - நிலை. துகில் முடித்துப் போர்த்த - கூறை
யால் மயிரை முடித்து உடம்பையும் போர்த்துக்கொண்ட;
இச்சொற்றொடர் மெய்காப்பாளர்க்கு அடையாய் நின்றது.
ஓங்குநடைப் பெருமூதாளர் - மிக்க நல்லொழுக்கத்தினையு
டைய மெய்காப்பாளர்; தம்மரசர்க்குப் பகையாவார் செய்யும்
கீழறுத்தல்களுக்கு இடங்கொடாது தம்மரசர்பாட்டு மெய்யொ
ழுக்கமுடையராதல் பற்றி 'ஓங்குநடை' யுடையாரெனச்சிறந்
தெடுத்துக் கூறினர்; 'பெருமூதாளர்' என்பது பெரிது
முதிர்ந்த காவலாளர் எனப் பொருடருதலின் வினைக்காவற்
றொழிலிலெல்லாங் கடமை வழுவாது மெய்ப்பட ஒழுகி
முதிர்ந்தார் தம்மையே பின்னர் மெய்காப்பாளராக வைப்ப
ரென்பதூஉம் பெறும்.

(௫௫ ௫௮) பொழுதினை இத்துணை யென்று வரம்
பறுத்து உணரும் பொழுதறி மாக்கள் அரசனைத் தொழுது
கொண்டே காணுங் கையினராய் விளங்கவாழ்த்தி 'நிலவுல
கத்தை வென்று கைப்பற்றுதற்குச் செல்வோனே நினது
கடாரத்து நீரிலே இட்ட நாழிகைவட்டிலிற் சென்ற நாழிகை
இவ்வளவு' என்று சொல்ல வென்க.

தம்மரசர்க்குப் பகைவரானோர் செய்யுங் கீழறுத்தலுக்கு
வயமாகிப் பொழுதினைப் பொய்த்துக்கூறுவார் போலாது,
என்றுந் தம்மரசர்பால் நெகிழாமெய்யன்பு பூண்டு பொழுதி
னைப் பொய்த்தலின்றி அறிவிப்பார் இவர் என்பது புலப்ப
டப் 'பொய்யாமாக்கள்' என்றார். இப்பொருள் காணமாட்
டாத நச்சினார்க்கினியர் பொழுதறியும் வினையாளர் என்று
நேரே பொருள்படும் இச்சொற்றொடரை 'மாக்கள் பொழு
தளந்தறியும் பொய்யாக் காண்கையர்' எனப் பிறழ்த்தியதன்
மேலும் ஈண்டைக்கோர் இயைபின்றியும் உரைத்தார்; குறு

நீர் - சொப்பரையிலுள்ள சிறிய நீர்; சாமிநாதையரவர்கள் 'குறுநீர்' என்பதற்கு நாழிகை வட்டில் என்று குறிப்பு எழுதினார்கள்; அப்பொருள் நச்சினார்க்கினியருரையிலாதல் மற்றை நூல்களிலாதல் பெறப்படாமையால் அது பொருந்தாதென விடுக்க. கன்னல்-நாழிகை வட்டில்; இஃதிப்பொருட்டாதல் "கன்னலுங் கிண்ணமும் நாழிகை வட்டில்" என்னும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்தாற் காண்க. பொழுது இனைத்து என்று பொழுது அவாய் நிலையான் வந்தது.

(௫௯—௬௬) உடையினையும் மெய்ப்பையினையும் தோற்றத்தினையும் யாக்கையினையுமுடைய யவனர் புலிச்சங்கிலி விட்டு நிருமித்த இல்லில் அழகிய மணி விளக்கினை ஒளிர வைத்து வலிய கயிற்றிற் சுருக்கிய திரையை வளைத்து முன் ஒன்றும் உள்ளொன்றுமாக இரண்டறை வகுத்த பள்ளியறையுட் புறவறையின் கண்ணே சட்டையிட்ட ஊமைமிலேச்சர் காவலிருப்பரென்க.

மத்திகை - சவுக்கு, குதிரைச்சம்மட்டி. மத்திகைவளைஇயஉடை - குதிரைச்சம்மட்டி வளைந்துக்கட்டின உடை; மறிந்துவீங்குசெறிவுடை - மடங்கிப்புடைக்க நெருக்கிக்கட்டின உடை., மெய்ப்பை - சட்டை. வெரு வருந்தோற்றம் - காண்பார்க்கு அச்சம் வருதற் கேதுவான தோற்றம். எழினி - திரை. 'உடம்பின் உரைக்கும் உரையா நாவினுரையா' எனமாறி உடம்பாற் குறிகாட்டித் தெரிவித்தலன்றி நாவால் உரைக்க மாட்டாத என்க. மிலேச்சர் - சோனகர், பெலுச்சி தானத்தினின்று வந்த துருக்கர்; 'பெலுச்சி' என்பது மிலேச்சர் எனத்திரிந்தது; பெலுச்சிதானத்தின் வழியாகப் பாரதவருடத்தினுட் புகுந்தமைபற்றியே பண்டைக்காலத்தில் ஆரியர் தமிழரால் மிலேச்சரென அழைக்கப்பட்டனர்

(௬௭-௭௯) பள்ளியறையின் அகத்தே சென்ற அரசன் நாளைக்குச்செய்யும் மிக்க போரினை விரும்புதலாலே கண் உறக்கங்கொள்ளானாய், முன்னாட்களிற் பகைவர் வீசிய வேல் நுழைந்தமையாற் புண்மிக்குப் பெட்டையானைகளையும் மறந்த

களிற்றியானைகளையும், யானைகளின் பரிய தும்பிக்கை அற்று விழத் தாம்அணிந்த வஞ்சிமாலைக்கு நல்வெற்றி விளைவித்துச் செஞ்சோற்றுக்கடன் கழித்து இறந்த மறவரையும் நினைந்தும், காவலாயிட்ட தோற்சட்டையினையுங் கிழித்துக்கொண்டு அம்புகள் குளித்தமையால் செவியைச் சாய்த்துக்கொண்டு இனி யடாமல் வருந்தும் குதிரைகளை நினைந்தும் ஒரு கை யைப்படுக்கையின்மேல்வைத்து மற்றொருகையால் முடியைத் தாங்கியும் நீளச்சிந்தித்து இரங்கி இங்ஙனமெல்லாம் அவ்விர வைக்கழித்துப், பின்னாளில் பகைவரைச்சுட்டிப் படைக்கலங் கள் எடுத்த தன்வலியவிரலாலே அவர்தம்மையெல்லாம் வென் றமையின் தான் அணிந்த வஞ்சிமாலைக்கும் நல்வெற்றியினை நிலைநிறுத்திப், பின்னாளில் தன் மனைவியைக்காணும் மகிழ்ச் சியால் பாசறையில் இனியதுயில் கொள்கின்றான் என்க.

'மண்டு' என்பதனை அமர் என்பதனோடாதல் நகை யென்பதனோடாதல் கூட்டி மிக்கபோர், மிக்கநகை என்க. தேம்பாய் கண்ணி - தேன் ஒழுகும் வஞ்சிமாலை. கடகம் - கைக்காப்பு. 'அரச' என்பது இப்பாட்டின்கண் வந்த வஞ் சிப்பொருட்டொடர்புக்கு எழுவாயாக முன்னே கூட்டப்பட் டது. பனிக்கும் - நடுங்கும், என்றது பகையரசர்கேட்டு நடுங் குதற்குக்காரணமானபோர்முரசு முழங்கும் பாசறையை.

(அடி-௯௩) பொழிப்புரை பொருட்பாகுபாட்டில் விளக்க மாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது, ஆண்டுக்காண்க.

எஉறு மஞ்ஞை - அம்புதைத்தமயில், இது மயிலின் சா யலினையுடைய தலைமகள் நடுக்கத்திற்கு உவமையாயிற்று. பா வை - வெண்கலத்தாற் செய்த பிரதிமை; இதன்கையில்விளக் கெரிய விடுவது அரசர்க்கு வழக்கம். முடங்கு இறை - கூடல் வாய்; கூரையின் இருபகுதிகள் ஒன்று பொருந்தும் மூட்டு. வலன் ஏர்பு ஆர்ப்ப - எய்திய வெற்றிக்குப்பொருந்தி ஒலிப்ப. அயிர் - நுண்மணல். அஞ்சனம் - மை. முறி இணர் - தளிருங் கொத்தும். தோடு ஆர் - இதழ் நிறைந்த. கானம் கந்திய

செங்கலைப் பெருவழி - நாடு செழிக்க செவ்விய முல்லை நில
த்தின் வழியிலே யானைம் வாய்த்த - வெண்கிடம் பருவத் தமழை
பெய்யாப் பெற்ற திமருப்ப இலை-முருக்குண்ட கொம்பிலே
டையடைய புல்வாய்க் கலைகள் எதிர்செல் வெண்மழை பொழியு
ந்துகள் - இனிதே பெய்தக் காசக்செல்லும் வெண்புயல் மழை
மைப் பொழிசந்து சாரகாலத்தில். இதற்குச்சிறுசக்கிள
யர் முன் பனிக்காலம் என்று பொருள் கொண்டு இப்பாட்டின்
பொருளைச் சிதைக்கும் அவ்வாறு உரை கூறுவர். பிறச
படின். தலைமகன் தாழ்க்கூடலின்றி செல்லுதலைத் தக்கிலையை
மேலே ஆண்டும் வினை விரைந்து பெரு வினைசெய் தமதுசிறுப்
மைக் கவினங்களும், ... தலைமகனை தமேரிற் பூட்டிய குதிரை
களை

வினை முடிபு.

எழிலை பெரும்பெயல் பொழிந்த மாலைக்காலத்திலே
பெருமுதுப் பெண்டிர் "யாம் வருந்துகின்றோம்" ஆகி செவ்வொடு
முல்லையைத் தூவித் தொழுது நிற்ப, ஆய்மகள் கன்றின் அல
மரல் நோக்கி 'நுந்தாயர் கோவலர் உய்த்தர இன்னே வருகு
வர்' என்போள் நன்மொழி கேட்டனம் அதனாலும், நல்லோர்
வாய்ப்புள் நல்ல அதனாலும் நின் தலைவர் தப்பாராய் வினை
முடித்து வருவது வாயமைத, மாமோய்! நீ நின் எவ்வங்களை"
எனக் காட்டவுங் காட்டவுங் கலுழ்ந்து கண் முத்து உறைப்ப
ஆற்றாது வருந்துந் தலைமகள், பாசறையில் இன்றுயில்வதி
யுந் தலைவனைக் கன்றருத்திற்காணளாய் மேலும்வருந்திப் பின்
தன் நெஞ்சை அவனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தித் தான் தனிய
ளாய் இருக்கும் நிலைமையினை நினைந்து பார்த்து 'நாம்
நங்காதலன் சொல்வழி ஆற்றியிருத்தலே முறை" எனத் தேற்
றியும், ஆவியை திருத்தியும், மையல்கொண்டும், உயிர்த்தும்
நடுங்கி, நெகிழ்ந்து, விளக்கிற சுடர் அழல, மாடத்து முடங்
கிறைச் சொரிதரும் அருவி ஓர்ப்பனள் கிடக்கும் தாள் செவி
நிறைய ஆலின, பரிதூரக்கும் செலவினர் நெடுந்தேர் பூண்ட
மா என்று வினை முடிவு செய்க.

THE ORIENTAL MYSTIC MYNA

The first volume of this monthly magazine deals with the highly interesting and useful subjects: Comparative Religion, Philosophy, Psychic phenomena, Occultism, Yoga, Spiritism and History.

It will tell you how to develop your inner powers, how to succeed in life and how to prolong and enjoy it.

At present there is no other magazine in existence than Myna which brings to light the hitherto unknown secret subjects that lay hidden in the ancient mystic literature of the Tamil language

A partial contents of the first volume

Hypnotism and Mesmerism—Dietetic value of fruits—East and West—The Ghost of Von-Moltke—Hypnotism for Anaesthetics—Luminous night birds—The Milk-sea myth—How to prevent premature death ?—The Theistic Aspect of Saiva Siddhanta—A wife's return—The Great Little—Human Magnetism—Brahman: Sivam—Pranayama or the conserving of vital powers as practised by Indian Yogis—Spiritualism—Success in Life—Spirit-forms—The motherhood of God—Self-control—The Saiva Siddhanta—The Universal Religion—Hypnotism and Death—How to grow beautiful—Telepathy—The occult eye—Personal Magnetism—Sankhya and Siddhanta—Clairvoyance—The Social Aspect of Saiva Siddhanta—Mantras and their mystic power.,

This volume contains large, 280 pages, royal octavo 8 The price of this first vol. is Rs. 3 exclusive of postage. No specimen copy. Money in advance, For copies write to Pandit R. S. Vedachalam, Madras.

ஞானசாகரம்.

இப்போது ஞானசாகரம் என்னும் செந்தமிழ்மாதப் பத்திரிகையின் ஐந்தாம் பதுமம் நடந்துவருகின்றது. இதுவரையில் தமிழில் வெளிப்படாத அரியபெரிய விஷயங்கள் இனிய எளிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டு வருகின்றன.

இதில் வெளிவரும் விஷயங்களிற் சில:

மக்கள் நூறுவருஷம் உயிர் வாழ்தல் எப்படி?
மரணத்தின்பின் மனிதர்
குமுதவல்லி,
மனிதவசியம்,
சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி,
திருக்குறள் ஆராய்ச்சி,
யோகநித்திரை,
ஞானக்கண் திறப்பித்தல் முதலியன.

இப்போது கையொப்பஞ் செய்பவர்களுக்கு மூன்று ரூபா; வருஷமுடிவில் ஐந்துரூபா. மாதிரிப்பிரதி அனுப்புவதில்லை. வேண்டுவோர் முன்பணம் அனுப்புக. பத்திராசிரியர்:—பண்டிதர் நாகை வேதாசலம் பிள்ளை, சென்னை.